XX. évfolyam 18. szám · Ára: 1 forint · 1964. április 30

BÜFÉ

F.V.V.

RÁDIÓ TELEV

BIZI

Kell egy kis kikapcsolódás a város forgatagából!

Pusztai Pál rajza

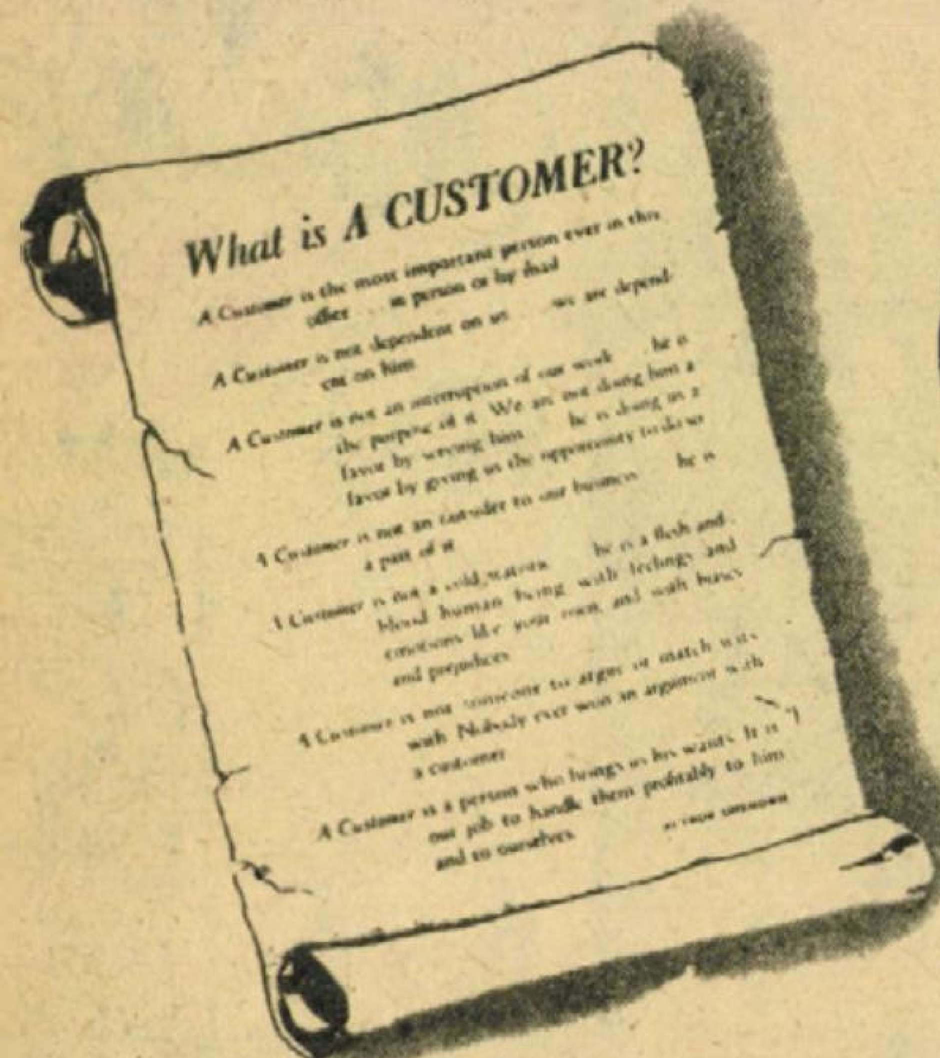
Hűvös este a Szigeten

A Meteorológiai Intézetben

– Nyugatról orkánt jeleznek...
– Biztosítson nekem belőle egy sötétkék színűt, Mancika...

What is A CUSTOMER?

Külföldi utazásom során kezembe került egy nyomtatvány, amelynek szövegét egy angol áruháztulajdonos írta és juttatta el az eladókhoz. Elolvastam és arra gondoltam, hogy milyen sok szatíra jelent meg nálunk egyes barátságtalan eladók magatartásáról. A szatírák írói azonban sohasem gondoltak arra, hogy írásaik megváltoztatják az illetőket. Íme, a megoldás. Nem a humoristáknak, hanem a munkaadóknak kell írniuk erről a témáról. Akkor talán nálunk is lenne foganatja! De lássuk az angol szöveg magyar fordítását. Íme:

MI A VEVŐ?

A VEVŐ mindenkor a legfontosabb személy, akár levélben, akár személyesen jelentkezik.

A VEVŐ nem tőlünk függ, — mi függünk tőle.

A VEVŐ nem zavarja meg a munkánkat. A vevő a mi munkánk célja. Mi nem teszünk neki szívességet azzal, hogy kiszolgáljuk őt... Ő tesz nekünk szívességet azzal, hogy lehetőséget ad rá.

A VEVŐ üzletünkhöz tartozik, nem idegen.

A VEVŐ nemcsak száraz statisztikai adat. A vevő éppen olyan húsból-vérből való emberi lény, érzéssel, fogyatékossággal és előítélettel, akárcsak mi.

A VEVŐ-vel nem kell vitatkozni, ne mérjük vele össze szellemi képességeinket. Még sohase nyert vitát az eladó a vásárlóval szemben.

A VEVŐ olyan személy, aki kívánsággal jön hozzánk. A mi munkánk: húzzunk hasznot látogatásából a saját magunk és az ő számára is.

*

Ekkora — szinte túlzott — „becsülete" van a Vevőnek a kapitalista kereskedelemben. Kíván ennyit a Vevő minálunk? Nem. Nem tartja magát istennek. De nincs kifogása az ellen, ha a pult belső oldalán álló dolgozó tanújelét adja, hogy — ő is csak ember.

(palásti)

furcsa fiatalokról

VILLAMOSBAN

Nékem, derűs „öregnek",
nem baj, ha állni fogok.
Üljenek helyettem a
megvénült „fiatalok"!

INTELEM

Tiszteletlen tacskó, mindig nyafogó nyápic,
te oktatod bátor buzgású mestered?
Tűnj el a vak homályban, mindenért talpnyaló,
mielőtt hordóhangod végleg bereked.

EGY ELBIZAKODOTTHOZ

A szentséges szabadságnak nincs határa; de
a tiszteletlenségnek annál inkább.
Ha tisztes férfikorba lépsz: minden nyegleséged
pörölycsapásként visszahull rád!

Berda József

Vándorló női fodrász

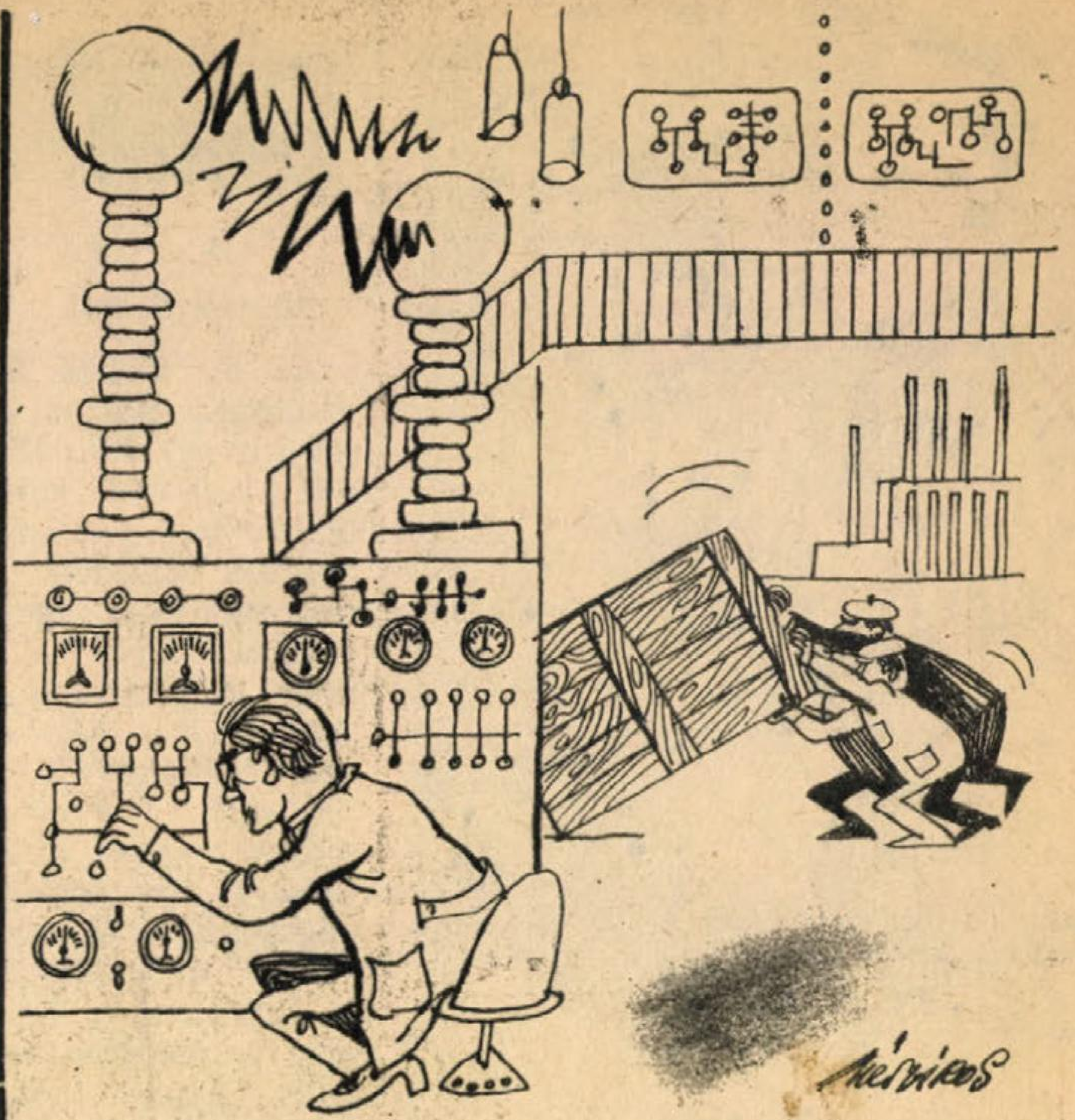

– Mosást, berakást, dauert tessék!...

Egyenlőtlen fejlődés

Mészáros András rajza

Interjú

A közelmúltban jelent meg Hudák Jakab: „Kőbánya alsó" című életrajzi drámája, mely általános vélemény szerint minimális színvonalat sem képvisel és jelentékenyen növeli a szerző számos sikerületlen művének sorát.

A kötet megjelenése alkalmából jogos kíváncsisággal kopogtattunk be Hudák Jakab, várhatóan gyenge ízléssel berendezett otthonába, hogy a közvélemény érdeklődésének eleget téve, elbeszélgessünk ezzel a rokonszenves egyéniséggel, további terveiről.

— Természetesen folytatom a „Kőbánya alsó"-t, —

nyilatkozik készségesen az író. — Nemsokára pontot teszek a „Kőbánya felső"-re is, és hozzáfogok a „Rákosrendező"-höz, melyet a kiadóval kötött szerződésem határideje is sürget. A „Kőbánya alsó"- és felsőből talán film, vagy színdarab lesz. Egyik fiatal filmrendezőnk, ki az utóbbi hat filmjében még nem tudta fitogtatni oroszlánkörmeit, már ráharapott a Kőbányára. De az is meglehet még, hogy inkább az Olcsó Színház számára fogom függöny elé alkalmazni, és a „Rákosrendező"-ből lesz film, vagy televíziós játék.

— És a „Cápasóhaj"?! — szegezzük felé váratlanul a kérdést. — Hogy jutott a műfordítás-kötet gondolatára?

Hudák elmosolyodik.

— Gondoltam, hogy különösnek tűnik a dolog — mondja egyszerűen —, pedig nincsen benne semmi különös. Miután az elmúlt években próbálkoztam regénnyel, elbeszéléssel, színdarabbal, gondoltam, miért ne ruccannék ki a műfordítás területére is? Ennyi volt az egész. Megpróbáltam, egy tapasztalattal több.

Konyakkal kínál, közben szabódva mondja:

— Sajnos, mindenhez idő kell. Terveimet csak morzsánként tudom megvalósítani. Sok a kötelességem. Most például a „Kőbánya alsó"-ból tartok négyszáz olvasó-ankétot, a regény kéziratából pedig kiállítás nyílik a Nemzeti Galériában.

— Szívesen találkozik az olvasókkal? — kérdezzük a szerzőtől. Hudák határozottan bólint rá.

— Igen. Ezek a találkozások nagyon hasznosak és tanulságosak a számomra. A felszólalóktól megtudom például, hogy kulturális vonalon mekkora eredményeket értünk el, hány üzemi könyvtárunk van, hány falusi kultúrházunk, satöbbi. Képet kapok a könyvkiadás globális terveiről, összehasonlíthatom iskoláink, egyetemeink helyzetét a nyugati államok oktatási rendszerével. Gyakran a könyvemről is esik szó ezeken a találkozásokon, és a felszólalásokból sok tanulságot vonhatok le a magam számára. Most például — éppen egy olvasóm megjegyzése nyomán —, megkísérelem regényalakjaimat úgy ábrázolni, hogy azok gondolatai és cselekvései között összefüggés legyen. Az olvasók efféle érdekes és őszinte megfigyelései csak használára lehetnek az írónak!

Somogyi Pál

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A megelevenedett szólásmondás

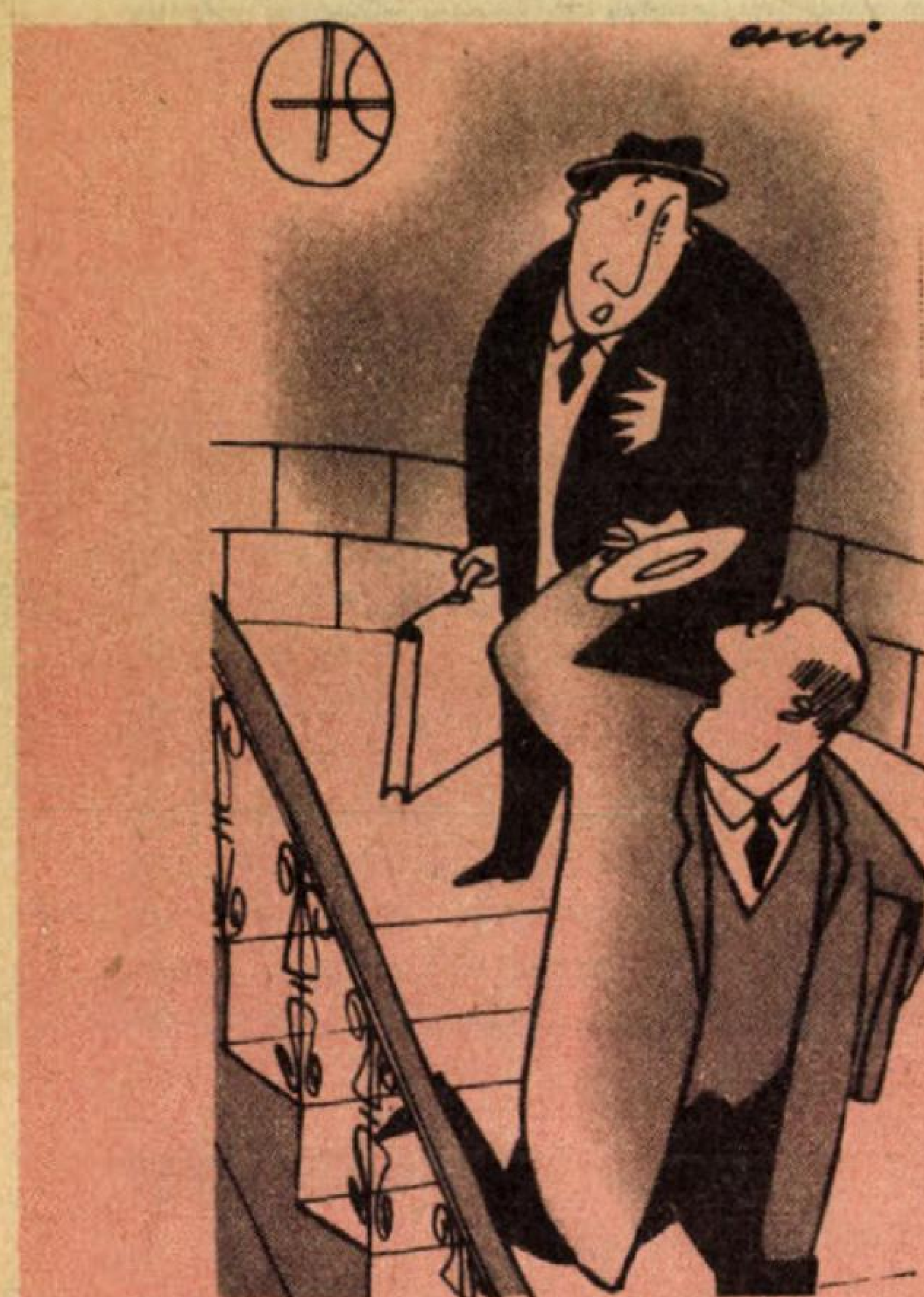

– Maga már az ezredik mester ma, aki hiába kér magnóalkatrészt.

Erős dohányos

Tavasz

– Jaj de fáradt vagyok . . .
– Vitaminhiány?
– Dehogy . . . Lifthiány . . .

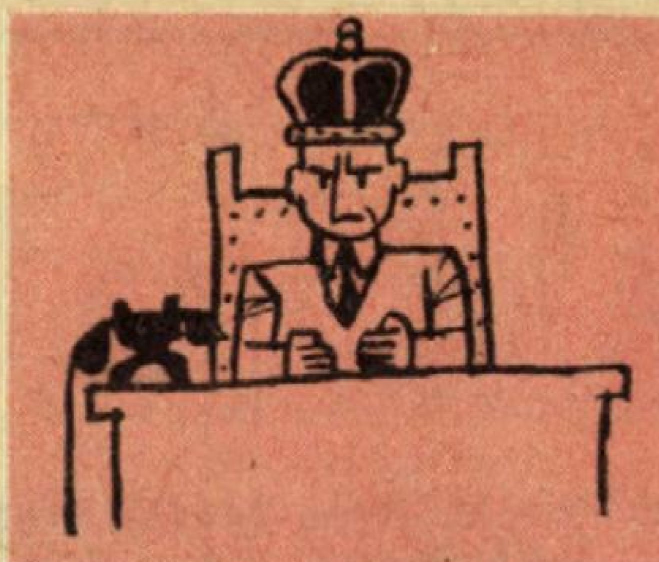
LEVÉL egy császártól

Tisztelt Uram!

Az ön főnöke szinte valóságos császár. Nagy császár egy kis vállalatnál. Napóleon szerepében tetszeleg és császári dölyffel uralkodik a beosztottak fölött. Mellette dolgozik kedvelt előadónője, aki egy jobbfajta császárnőt is megszégyenítő fölénnyel tölti be tisztségét. Főnökének másik legjobb munkatársa és elgondolásainak végrehajtója az osztályvezető. Jól beilleszkedik az együttesbe: Fouchénak, a rendőrminiszternek képzeli magát. Minderről az ön leveléből értesültem.

Állításának bizonyítására — más egyéb mellett — példaként megemlíti, hogy ez a triumvirátus az ön nevére szóló, a vállalat címére postán érkezett, borítékba zárt levelet bontott fel és a személyes jellegű levél tartalmát másokkal is ismertette. A feladó a borítékon gondosan feltüntette: „Nem hivatalos, magánlevél!", és azt sem mulasztotta el ráírni, hogy: „A címzett sajátkezű felbontására!" De ez sem érdekelte a főnökét és társait. Miután levele közös erővel felbontatott, az osztályvezető-rendőrminiszter még felelősségre is vonta önt, hogy milyen alapon merészel a vállalat címén levelet kapni? Kellő dorgálás és kioktatás után Fouché úr a levelet elkobozta.

Mindenesetre megnyugtató, hogy ön jól ismeri törvényeinket s nincs kétsége az ilyenféle eljárás törvénytelensége felől. Helyesen idézi, hogy egy évig terjedő szabadságvesztéssel sújtható az, aki másnak a levelét önhatalmúlag felbontja. Mégsincs azonban bátorsága — mint írja — a bírósághoz fordulni, mert az elmúlt két évben számszerint tizenkét dolgozónak kellett megválnia a vállalattól.

Szót emeltek ugyanis az ilyen és ehhez hasonló császárkodás ellen, önnek pedig szüksége van szerény könyvelői állására. Érthető!

Ezek után azt kérdezi: mit tegyen az adott helyzetben?

Mindenekelőtt, a békesség kedvéért, sürgősen értesítse összes rokonait, bel- és külföldön élő barátait, ismerőseit, szabadságra utazó kollégáit és kolléganőit, hogy semmilyen körülmények között se írjanak önnek vállalati címére. Ha netán valakit elmulasztana értesíteni, vagy valaki, akit már felkért erre az emberbaráti cselekedetre, a jövőben mégis a vállalathoz címezné a levelét s azt ismét felbontanák és elkoboznák, — akkor haladéktalanul keresse fel a főnökét. Mondja el, mennyire hálás neki azért, hogy nem vezette be a dézsmát, a tizedet, a füstadót, a kapuadót, a jus primae noctist és más efféle hűbéri jellegű büntetést. Dicsérje meg mértéktartását, hogy felfogásában és módszereiben csak Napóleonig ment vissza s nem élt azokkal a törvényekkel, amelyeket még Werbőczy István, úgyis mint jogász, úgyis mint országbírói-ítélőmester majdnem ötszáz évvel ezelőtt a jobbágyság ellen megfogalmazott és végre is hajtott.

Feltevésem szerint ugyanis az ön főnöke, társaival együtt úgy véli, hogy még ma is érvényben vannak a nemesek és hűbérurak kiváltságai és kivételes jogai. Ha ennek tudatában ő mégis csupáncsak a levéltitok megsértésének a jogával él, nem is lehet rossz ember. Megérdemli az ön háláját és köszönetét.

Földes György

Jucika a Vidám Parkban

Pusztai Pál rajza

Terelő forgalom

Szűr-Szabó József rajza

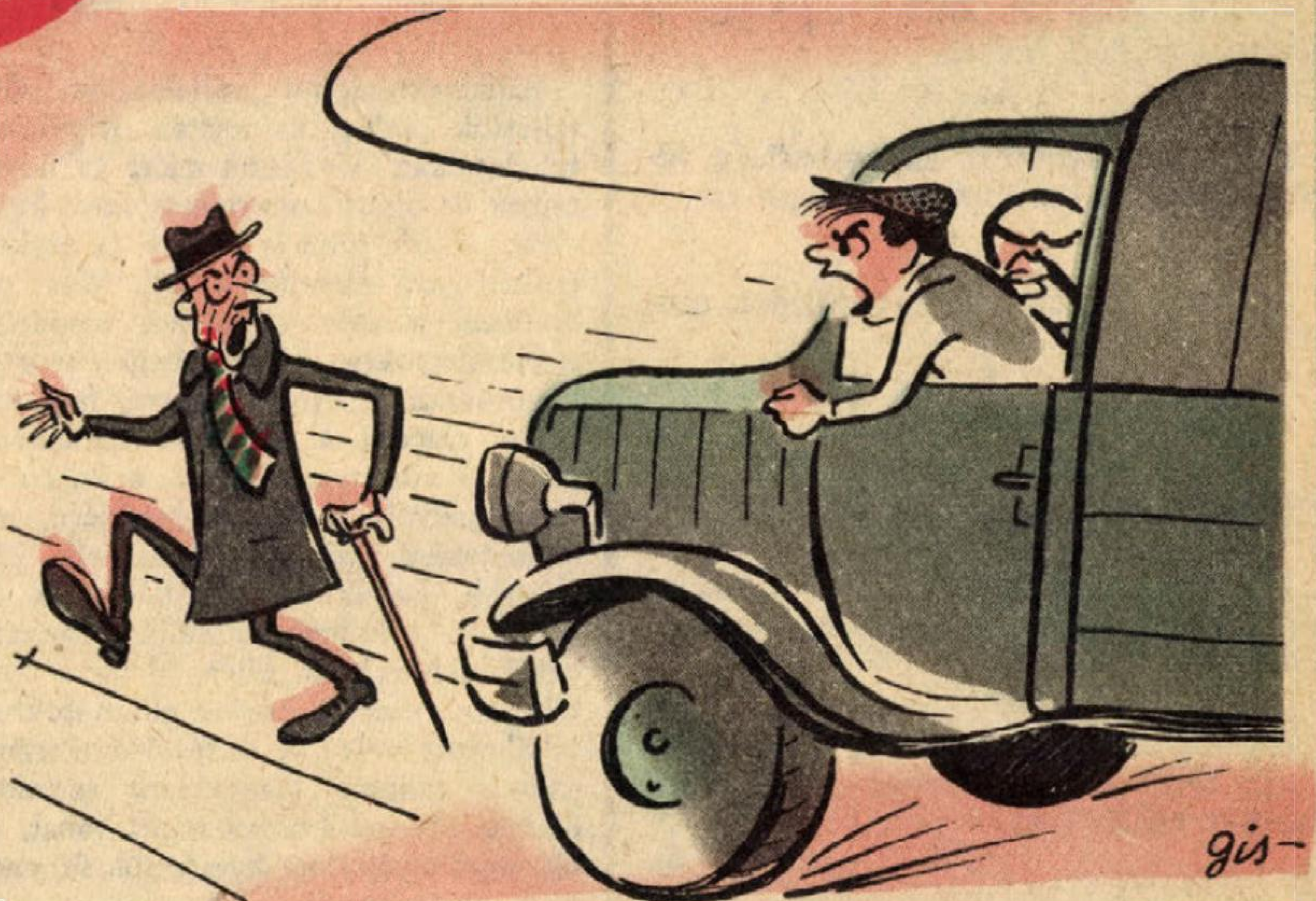
– Hogy jutok innen a Boráros-térre?

KÖZLEKEDÜNK, KÖZLEKEDÜNK...

Új totó

Nemzedékek harca

Nem tehet róla

– Van magának jogosítványa?
– Éppen most akartam érte menni!

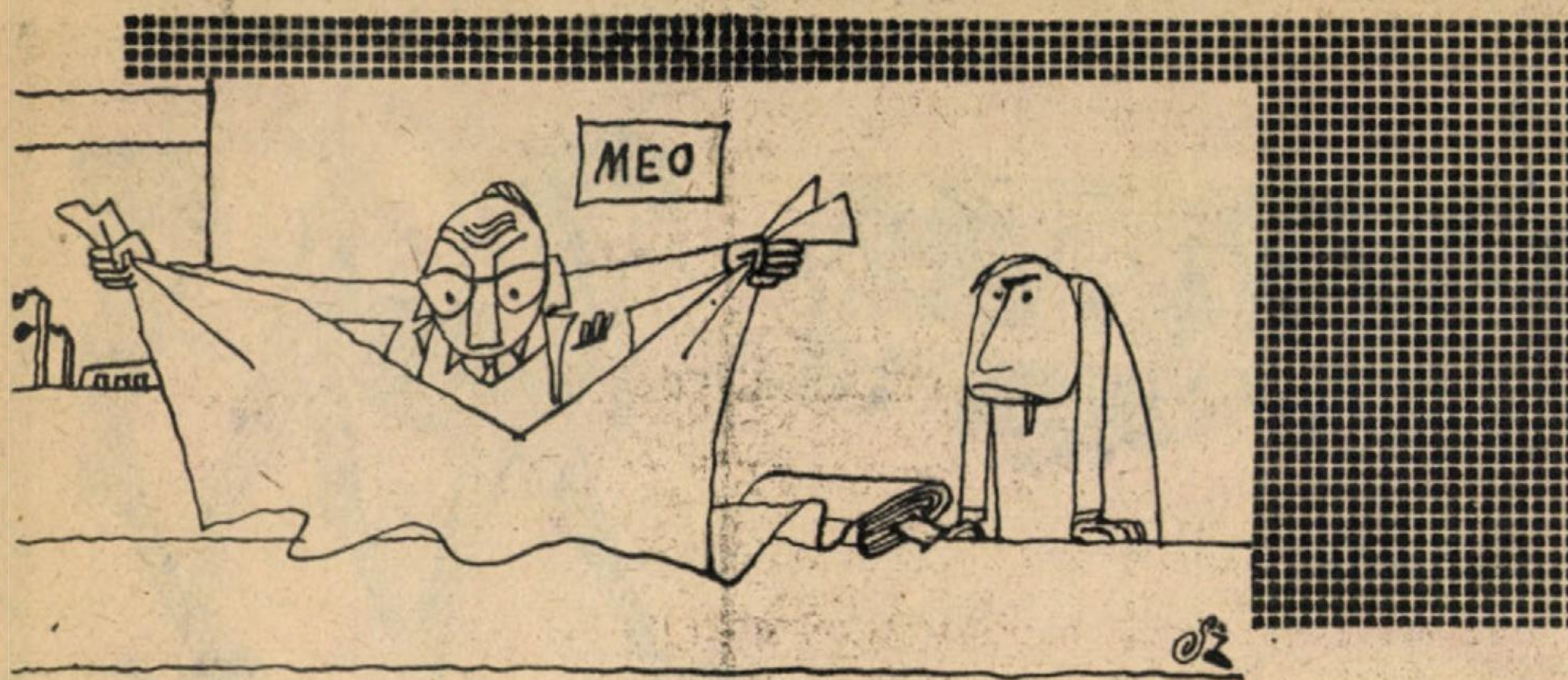
Talált megálló

– Mit gondolsz, ha ide leszúrjuk, milyen busz áll meg? . .

Mire emlékeztet egy világpolitikai hír?

Szűr-Szabó József rajza

– Mi is csökkenthetnénk a hasadó anyagok gyártását!

HA AZ ORVOSOK SZTRÁJKOLNAK...

A belgiumi orvos-sztrájk határozottan rosszaló visszhangot váltott ki az egész világon, de talán érdemes megörökíteni annak a brüszszeli asszonynak a megjegyzését is, aki így értékelte az emberiség jótevőinek bérmozgalmát:

— Amióta nem vizsgálnak meg az orvosok, olyan jól érzem magamat!

MINDENFÉLE

Ahhoz, hogy az ember megvesse a pénzt, sok kell belőle.

*

Nem kell aggódni az emberiség jövője miatt. Jutunk is, maradnak is.

*

X szeret beszélni, csüng minden szaván.

*

Igazán feledékeny ember az, aki olyasmiről feledkezik meg, ami neki fontos.

*

Ha megbecsülnénk kortársainkat, milyen feladata maradna az utókornak?

*

Aki részletesen elmeséli egy szimfónia tartalmát, az képes akármelyik regényt elfütyülni.

F. L.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIT KEZDENEK VELE?

Külkereskedelmi vállalataink általában teljesítik nehéz és méltán irigylésreméltó feladataikat. Megnézik miért és hova utaztatnak és olyat importálnak, ami kell, vagy olyat, amiből jobb is elkelne, és olykor olyat is, ami nem okvetlenül kell. Most nem fecsérelem a szót a különös zamatú kávészállítmányokra, a dinnyehéjú citromokra, a kimoshatatlan nylon ingekre, hanem egyenesen rátérek a rendkívül népszerűségnek örvendő villanytermoforra; a hasi és egyéb tájak kedvelt melegítő eszközére, melynek alkalmazását orvosok, felcserek, javasasszonyok, bábák és gyógykovácsok egyként javallják, mindenfajta kólika, szaggatás és egyéb nehézségek ellen. Nyújtsa csak fel bátran a kezét, aki nehéz pillanatokban nem találkozott vele! A történelem során jómagam is, számos alkalommal szorongattam különböző testrészeimhez, és most, amikor újszülött magzatom hasgörcsökről panaszkodott – tanácsadók és szakértők javaslatára –, nyomban a hasmelegítő beszerzésére vettem az irányt.

Már az első KERAVILL üzletben nyomára is bukkantam.

– Van kérem – mondták –, 165,– forint.

Szokásomhoz híven, gondolkodás nélkül kapkodtam a zsebeimhez, de hajlandóságomat a kiszolgáló nyomban lehűtötte. – Milyen áram van Önöknél? – kérdezte vészterhes rezignációval.

– Kétszázhúszas! – vágtam ki, mint aki túljutott a vonatkozó megpróbáltatásokon.

– Sajnos csak száztízes termofor van, német gyártmány.

Rövid eszmecsere után nyakamba vettem a belváros összes villamos cikkeket árusító intézményeit, mondanom sem kell – hiába. Mindenütt csak a száztíz voltos, német gyártmányú termofor kapható. Fővárosunkban már csaknem mindenütt, áttértek a 220-as áramra, s ahol még nem, ott is áttérnek rövidesen. Mely oknál fogva, a még száztízes áramot élvezők, már semmiféle ezen áramkörbe tartozó élvezeti cikket eleve nem vásárolnak. Erről a ténykörülményről ezúton tájékoztatom az illetékes beszerző vállalatot. A kétszázhúszas termofor keresőknek meg üzenem: miután az említett cikk gyártása nincs honunkra profilírozva, ennélfogva sót melegítettem, röptében kigyártott vászonzacskóban, és azt alkalmaztam a kisdedemen.

Egyébként várok míg visszatérünk a száztízes áramra, akkor nyomban veszek termofort. Addig úgysem viszik el. Mit is kezdenének vele?

Kőműves Imre

Zenés vendéglő

Mészáros András rajza

Maradj csendben, így talán nem vesz észre a prímás...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

N. D. Ferenc, Bp., XV. — T. Attila, Siófok. — K. Margit, Bp., IV., Lipták Lajos u. — A. János, Bp., VI., Lenin krt. — — G. Lyubinkó, Hercegszántó. — K. Róbert, Pécs. — J. László, Bp. VII., — F. Éva, Bp. VI., Lenin körút. — R. Pál, Debrecen. — Sz. Lajos, Felsőörs. — S. Sándor, Tura. — Cs. Ferenc, Szombathely. — F. O., Bp. X., Gergely u. — Sz. Tamás, Bp. III., Hévízi u. — N. László, Gödöllő. M. László, Zalaegerszeg. — M. Andor, Bp. VII. Garai u.

Pillangó-kisasszony a vállalatnál

Szűr-Szabó József rajza

A zümmögő kórus

Irodalmi LEGENDA

Amikor az ifjú Samuel Langhorne Clemens egy hűvös tavaszi hajnalon befejezte „Indiánvér" című ötfelvonásos verses tragédiáját, boldog kielégüléssel törölte meg verejtékező homlokát. „Ez igen" — suttogta, s a pislákoló gyertya fényénél szeretettel simította végig lúdtollát. Majd redőssé vált a homloka, mert maga sem tudott borzadás nélkül gondolni erre a vértől gőzölgő alkotásra. Ami vad erőszak, ármány, szomorúság, gyász, bűn, gyilkosság, az emberi lélek mélysége, az mind benne volt ebben az iszonyatos, mindamellett költői nyelven megírt műben. Ez halhatatlanná tesz, gondolta Clemens úr. Biztos volt benne, hogy ez a remekmű korszakot teremt, s úgy említik majd, mint a Mississippi-iskola ősét.

A kéziratot elküldte a Kansasi Nagyszínház igazgatójának. Hónapokig nem kapott választ. Szorultságában munkát vállalt, a Mississippi egyik kis gőzösén folyamkalauz lett, s kis kajütjében arról álmodozott, hogy nemsokára az egész művelt Amerika úgy ünnepli majd őt, mint az Újvilág Szofoklészét. Sajnos, egy napon vaskos csomagot kapott, a színház visszaküldte színdarabját azzal az indokolással, hogy művét annak alacsony színvonala miatt nem tudják beilleszteni a színház műsortervébe. Clemens úr rendkívül elkeseredett, majd kéziratát a legelőkelőbb texasi színháznak küldte el. Mivel a folyami élet alaposan kikezdte az ízületeit, szakított a hajósélettel és felkereste az egyik jacksoni újság szerkesztőségét, hogy felajánlja közlésre egyik kisebb eposzát. A szerkesztő azonnal nemet mondott a kéziratra, majd azt ajánlotta, hogy írjon rövid humoros cikkeket, arra nagy szüksége van a lapnak.

— Az emberek szeretnek nevetni — mondta megalkuvó arckifejezéssel.

Clemens úr összerázkódott az undortól, majd hazament és mérgében írt egy humoros karcolatot. A szerkesztő hahotázva olvasta végig.

— Nagyszerű! — kiáltotta. — Már a holnapi lapban megjelentetem.

Még egyszer megnézte a kéziratot, majd így fordult Clemens úrhoz:

— Mit is mondott, mi a neve? Elfelejtette aláírni a cikkét.

Clemens úr összerezzent. Elborzadva gondolt arra, hogy a legmegrázóbb amerikai tragédia költőjének neve egy kacagtató kis írás alatt jelenjék meg. Ha az embert a nyomor méltatlan cselekedetre kényszeríti, legalább öltsön álruhát, de az önbecsülését ne veszítse el.

— Írói álnevet szeretnék választani — mondta zavartan.

— Tessék! — mondta a szerkesztő. — Mi légyen az?

Clemens úr agya lázasan zakatolt. Erre nem számított és most pillanatok alatt kellett döntenie. Vén folyó, segíts! — fohászkodott magában, majd önkéntelenül tolult ajkára a folyami kalauz ismert kiáltása, amelyet mélységméréskor oly gyakran elrikkantott: „Mark twain".

— Mark Twain? — kérdezte a szerkesztő — Jó!

S már írta is a cikk alá: „Mark Twain", s hozzátette:

— Jó mókás név, ezen külön fognak nevetni.

Ettől kezdve Clemens úr nap nap után írta tréfás cikkeit, s különösen akkor fojtotta humorba a bánatát, amikor visszaküldték színpadi művét. Volt, amikor mérgében egy egész humoros regényt írt, s különös álnevét már széles körben ismerték, sőt nevetés nélkül alig tudták kimondani. Clemens úr anyagi helyzete rohamosan javult, sőt írói hírneve is kiteljesedett, csak attól rettegett, hogy egy napon leleplezik.

De amikor tragédiáját 25-ödször küldték vissza, féktelen dühében felkereste a washingtoni Nemzeti Színház igazgatóját. Az nagy tisztelettel fogadta Amerika legnagyobb humoristáját. Clemens úr minden teketória nélkül azonnal rátért jövetele céljára:

— Ötfelvonásos verses tragédiát írtam, tessék, adják elő!

Az igazgató nagyot nézett, majd úgy elkezdett nevetni, hogy a könnyei is csorogtak.

— Nagyon jó... hahaha... verses tragédia... micsoda humor!...

Amikor magához tért, akkor is fejcsóválva törölgette a szemét.

— Hiába... Mark Twain az Mark Twain...

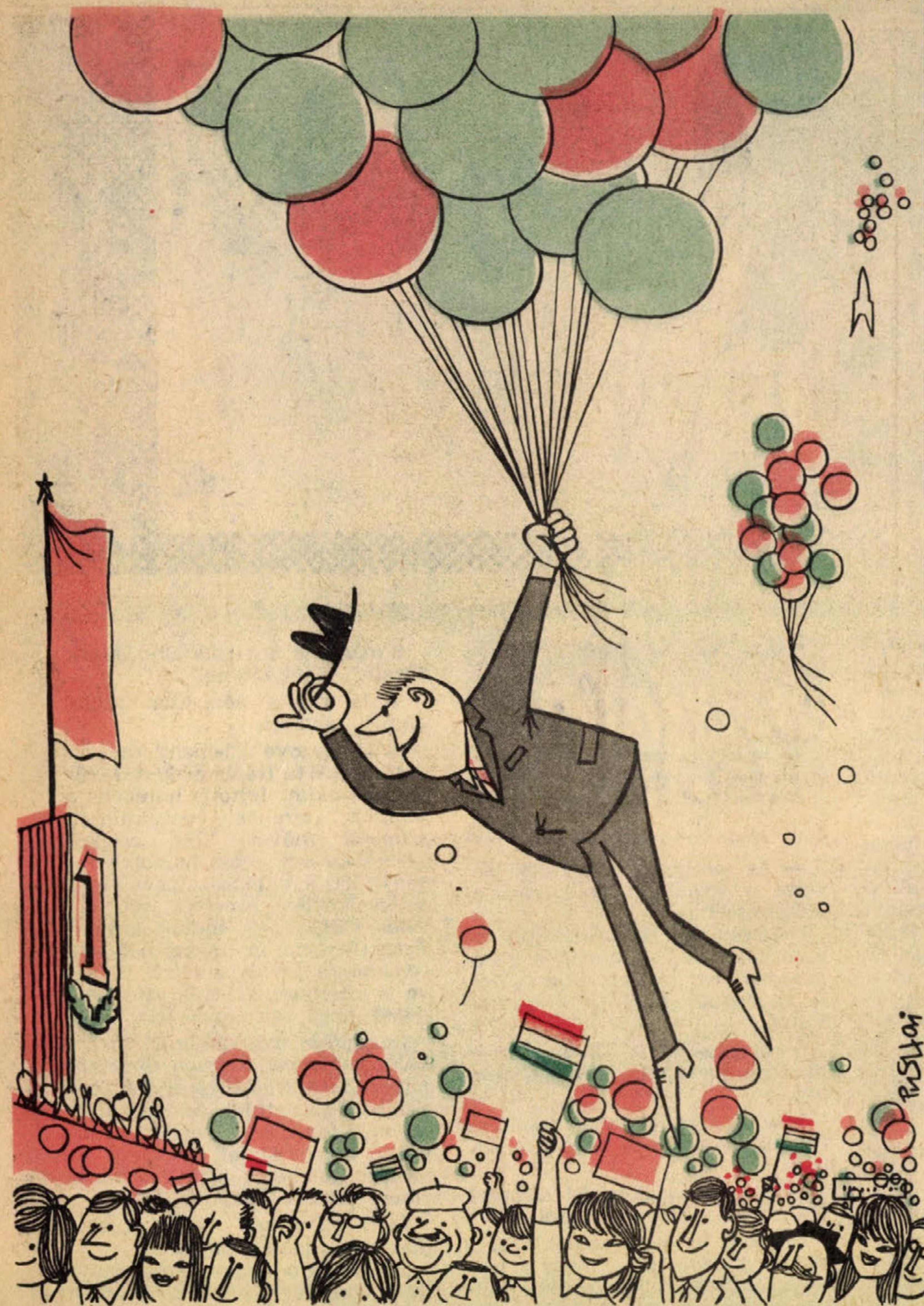
Clemens úr lesújtva hagyta ott az igazgatót. Alig palástolt szégyenkezéssel fogadta ezután is az elismeréseket, de igyekezett megnyugtatni magát. Amikor például megkapta a Kongresszusi Nagydíjat és a Washington-érmet, vállat vonva mormogta, csak úgy magának:

— Mit csináljak, ha becsületes úton nem lehet boldogulni?

Feleki László

A helyezkedő

Pusztai Pál rajza

Nyikolajev Budapesten

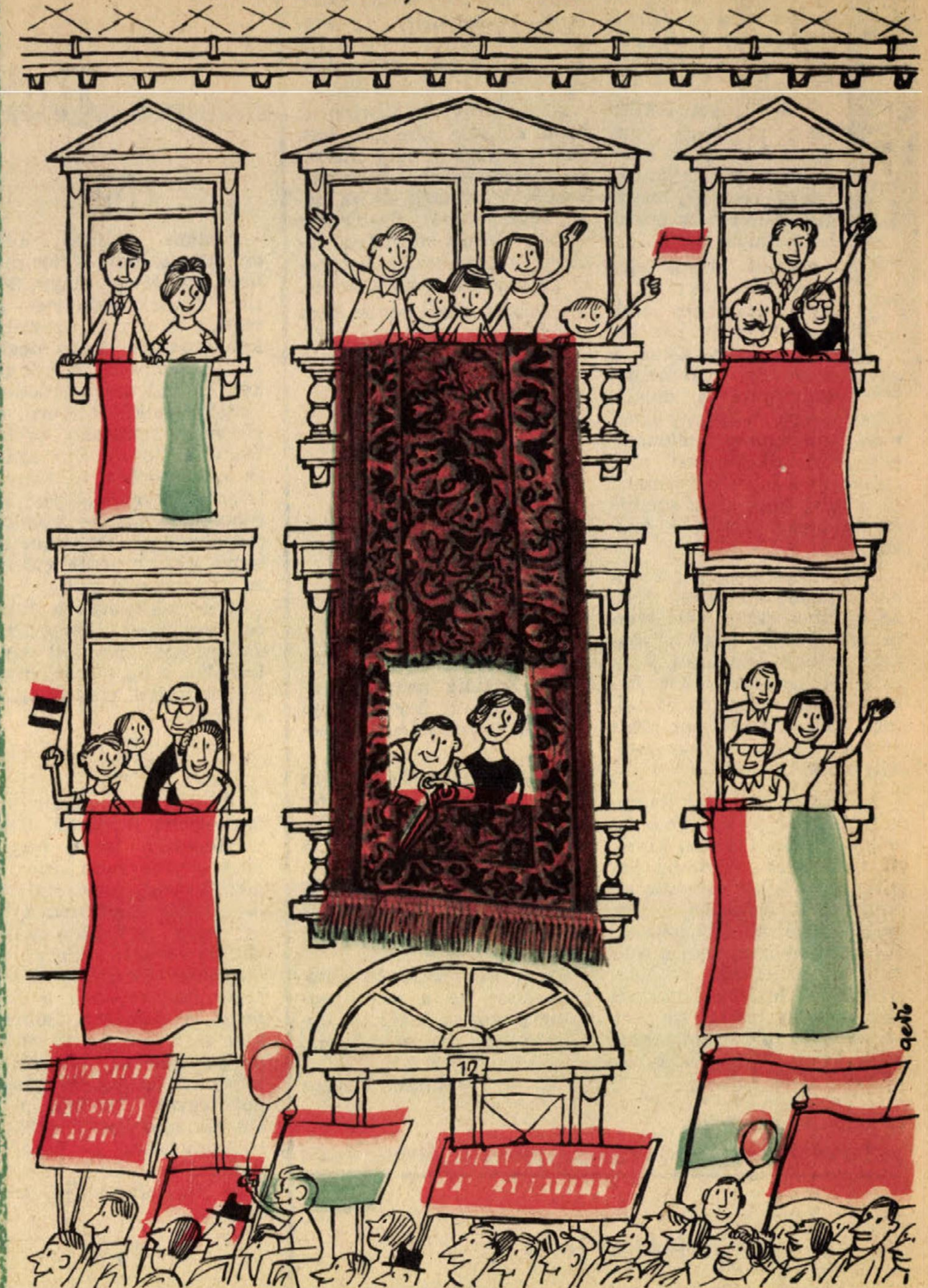
Szür-Szabó József rajza

– Ilyen alacsonyról még nem láttam ezt a várost . . .

Ők is látni akarják a felvonulást

Gerő Sándor rajza

A PLAKÁT

„Miért nem közlekedik a kijelölt átkelőhelyen?" – faggat mostanában egy kis plakát a villamoskocsik és a trolibuszok belsejében.

A hibás átkelés veszélyét – rajz szemlélteti. Fekete ruhás férfi kétségbeesetten hadonászik a rárohanó fekete villamos előtt. Négy keze van. Ezekkel hadonászik. Feje – három van. Ezekkel néz körül, és mondhatom, nagyon szomorúak a pillantásai.

Sajnos, nálam ez a grafikai alkotás nem éri el a kívánt nevelő hatást. Ahelyett, hogy a helyes átkelés módozatain gondolkoznék, akaratlanul is folyton azt latolgatom magamban, nem volna-e okosabb, ha egyszer s mindenkorra abbahagynám az egész közlekedést? Bölcs dolog-e, hogy nap mint nap cinikus-könnyelműen hívom ki magam ellen a sorsot?

Azt hiszem, aggodalmam teljesen indokolt.

Hiszen, ha már egy háromfejű fiatalember sem veszi észre idejekorán a közelgő veszedelmet, ha négy karja ellenére sem tud megkapaszkodni valamiben, amikor az a fekete villamos reátör, ugyan meddig húzhatom én ezzel az egyetlen fejemmel, két karommal a pesti utcák forgatagában?!

(k. a.)

Pesti tudósítónktól

Nem lenne célravezetőbb, ha a rendőrség „Jelentkezzék a károsító!" kezdetű felhívásokat tenne közzé különféle szélhámosságok leleplezése után? A tapasztalat azt mutatja, hogy a károsultak rendszerint szégyellnek jelentkezni. Talán a tettesekben több a bátorság!

*

A kirándulók gondatlansága következtében keletkezett erdőtüzeket talán nem lehetne tökéletesen megakadályozni, de enyhíteni lehetne a veszélyt, ha a hatóságok nemdohányzó erdőket jelölnének ki.

*

A „Műszaki Élet" című lapból idézem ezt a néhány derűs sort:

„Megtörtént eset. Az egyik híradástechnikai gyárunk portáján a vállalat N. Gy. nevű dolgozóját keresték.

A portás gondolkozott, majd így válaszolt:

– Ilyen nevű dolgozónk nincs, csak igazgatónk!"

*

Van egy író ismerősöm, akinek stílusa – enyhén szólva – nem kíván márványt vésés céljaira. Amellett panaszkodik, hogy nagyon szűkösen él, keveset keres. Pedig milyen könnyen emelhetné jövedelmét, ha nyelvvizsgát tenne. Magyarból.

(K—i)

VASFEGYELEM

Frászkai Kettő, a magyar krikett válogatott kapusa világéletében virgonc fiatalember volt.

Még élénken emlékszem rá, hogy vagy nyolc éve valami házibulin hajszál híján feleségül vette egy leánygimnázium harmadik bé osztályát...

Annak idején elég nagy port vert fel a dolog, majdnem rendőrségi ügy is lett belőle, de Géz Géza, a szövetségi kapitány, elsimította a dolgot, azzal érvelve, hogy egy ilyen nem mindennapi tehetségnek első alkalommal még igazán meg lehet bocsátani... És ő ígéri, hogy majd személyesen beszél a kölyök fejével.

Négy esztendővel ezelőtt, bár a lapok nem írtak róla, de sportberkekben városszerte rebesgették, hogy a magyar krikett válogatott Zanzibárból hazatérve, több stanicli sózott szaharint, és számos vízhatlan aktfotót akart átcsempészni a határon engedély nélkül.

A szigorú vizsgálat hamar kiderítette, hogy az akció értelmi szerzője Frászkai Kettő, de Géz Géza szövetségi kapitánynak ismét sikerült eltussolni az incidenst, a közelgő arizonai világbajnokságra hivatkozva, ahol a fiúk valóban méltóknak is bizonyultak a beléjük helyezett országos bizalomra, mert a rendkívül erős nemzetközi mezőnyben kiharcolták az előkelő 17-ik helyet!

Úgy két éve történhetett, hogy valamelyik éjszakai szórakozó-helyen Frászkai Kettő részegen felpofozott egy békés asztaltársaságot.

A botrányból feljelentés, majd bírósági tárgyalás lett, ahol a magáról megfeledkezett élversenyzőt bocsánatkérésre kötelezték, de az ítélet végrehajtását, figyelembe véve a vádlott büntetlen előéletét, a tanácselnök hat havi próbaidőre felfüggesztette.

Frászkai Kettőt persze most is Géz Géza szövetségi kapitány húzta ki a lekvárból.

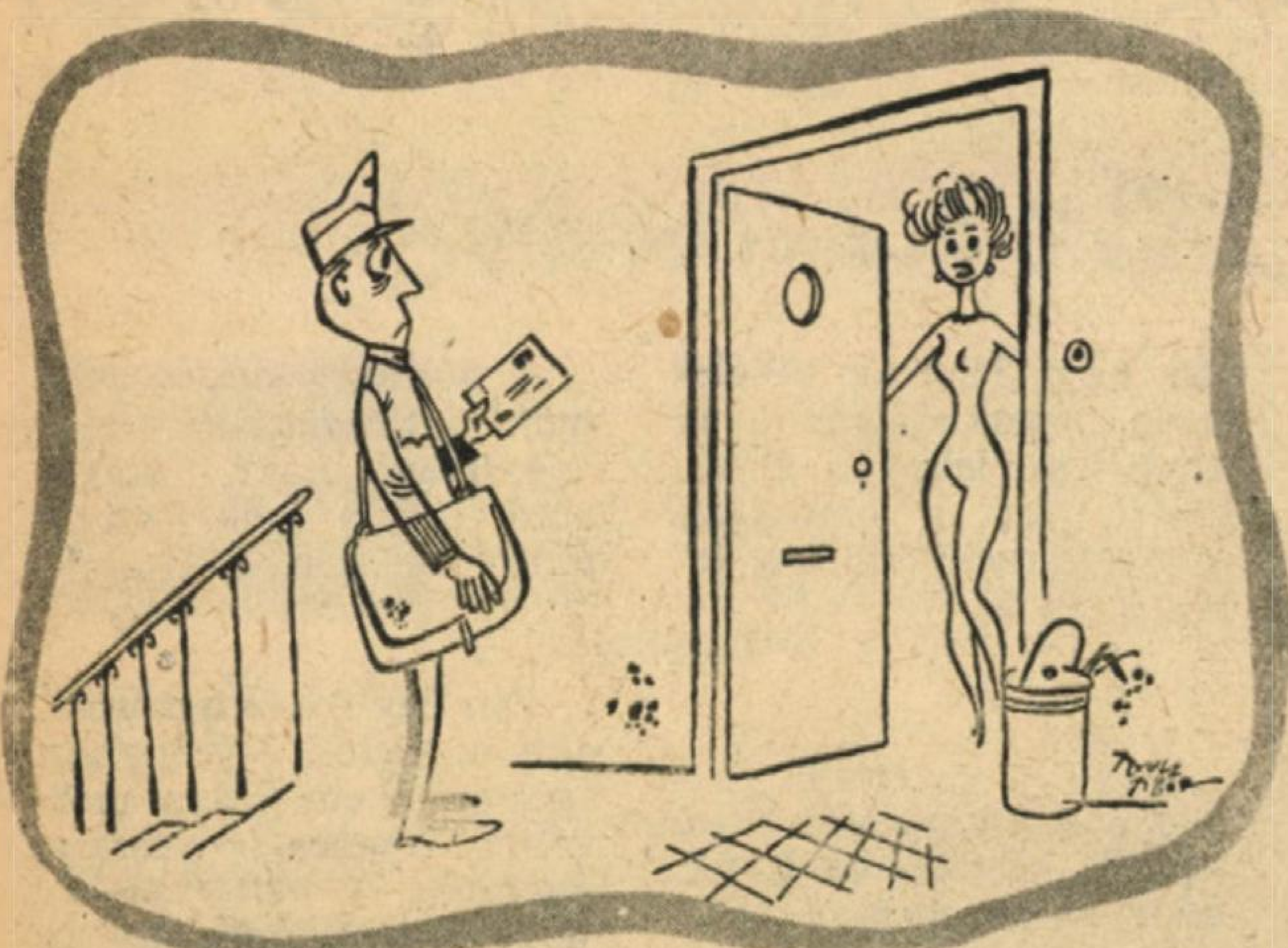
Olyan snájdig mentő tanúvallomást tett, hogy a népi ülnökök egymásután elpityeredtek.

A fenegyerek ekkor a sajtó képviselői előtt ünnepélyesen megfogadta, hogy új életet kezd; többé nem vesz a kezébe sem kártyát, sem italt, sem nőt, és hátralevő éveit kizárólag a hazai krikettsport felvirágoztatásának óhajtja szentelni.

Soron következő ügyének tárgyalásán ez a szép fogadalom nyilván enyhítő körülménynek fog számítani...

Dalmáth Ferenc

Ajánlott levél

– Egy kis türelmet, csak felkapok magamra valamit...

Böbe sír...

1.

Amikor először voltak együtt moziban, Tibor meglepetten látta, hogy Böbe sír: drágakő-könnyek peregnek az arcán, szeszélyes kanyarokban. A fiú meghatottan számolta a könnyeket, és mit sem törődött a vergődő lelkű főhőssel, aki végtelen sétákban próbált tisztába jönni önmagával és az őt körülvevő, könyörtelen világgal. „Milyen szerencsém van! — gondolta magában. — Találtam egy lányt, aki nemcsak gyönyörű, de lelke is van..."

Böbe végigsírta a filmet és szabályos időközökben dallamosan szipogott egyet. Ilyenkor a fiú elérzékenyülten, szelíden megsimogatta a kezét.

2.

Amikor másodszor voltak együtt moziban, Tibor meglepetten látta, hogy a lány sír, de nem azért lepődött meg, mert sírt, hanem azért, mert nem értette: miért sír? Még csak a híradó ment: éppen egy bergengóc kormányküldöttséget búcsúztattak a Ferihegyi repülőtéren. Böbének már a búcsúzkodás láttán megeredtek a könnyei és időnként dallamosan szipogott egyet. Ilyenkor a fiú elérzékenyülten, szelíden megsimogatta a kezét és halkan így szólt:

— No, szívecském, no ne sírj...

3.

Böbe szeretett moziba járni — ez volt az egyetlen szenvedélye —, és csak azokat a filmeket szerette, ahol zokogni lehet, de ha más nem volt, vígjátékon is kiválóan tudott zokogni. A drágakő-könnyek azonnal elindultak az orcáján, és csakhamar felhangzott a szipogás is. Ilyenkor a fiú kicsit idegesen, de mégis sok gyengédséggel a hangjában így szólt:

— Nem értem... Most miért sírsz?... Nem értem... Most miért sírsz?

4.

Mozi után rendszerint beültek egy eszpresszóba. Tibor egyszer észrevette, hogy mindenki őket nézi. Vajon miért? Kisvártatva rájött: a kisírt szemű Böbét figyelik, sajnálkozva, kíváncsian, néma együttérzéssel, és valószínűleg azt találgatják: mi történt közöttük? Miért sírt a lány? Mert sírt szegényke, látszik a szemén...

— Légy szíves, mosolyogj! — esdekelt a fiú vigyorogva, mert érezte, hogy haragos, felháborodott, fenyegető pillantásokkal méregetik őt, és Böbe mosolygott, de a körülötte ülők továbbra is súgtak-búgtak, s fejüket csóválták, és volt, aki egészen közel vitte hozzájuk a székét, hogy jobban hallhasson...

Tibor — mihelyt megitták a kávéjukat —, rémülten, szinte sikoltva hívta a fizetőt.

5.

— Szeretném tudni, hogy miért bőgsz? — suttogta a fiú dühösen, amikor Böbe ismét ríni kezdett a moziban. — Speciel most miért bőgsz? Légy szíves, hagyd abba!... Mindenki idenéz... És nagyon kérlek, ne szipogj, mert ebbe beleőrülök!...

A lány nem zavartatta magát. Rítt. A drágakő-könnyek leperegtek az orcáján. A filmen, egy bokor tövében, két nagyon-nagyon magányos ember, egy férfi és egy nő próbált tisztába jönni önmagával és az őket körülvevő könyörtelen világgal. Előadás után a fiú hazakísérte Böbét. A kapu előtt elbúcsúztak. Egyszercsak a kapu alól kirontott egy lobogó hajú, lángoló tekintetű idősebb asszony, mályvaszínű pongyolában és azt kiáltotta:

— Végre megvan, maga csirkefogó! Mondja, mit akar az én kislányomtól? Miért gyötri folyton? Miért nem hagyja békén? Ahányszor magával találkozik, mindig bedagadt, vörösre sírt szemmel jön haza!...

6.

Tibor még aznap este megkérte a lány kezét, és a legközelebbi alkalommal, már hárman mentek moziba, ugyanis a leendő anyós is él-halt a filmművészetért. A fiú egyik oldalán Böbe zokogott, a másikon pedig a mama, és felváltva szipogott hol az egyik, hol a másik...

Mikes György

Hátha valaki nem ismeri.

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Povács szomorúan megy az utcán és találkozik Stromfaival, aki megkérdi:

– Mi az, Povács, miért vagy olyan szomorú?

– Képzeld, üldöz a balszerencse.

– És pedig?

– Hát figyelj ide. Másfél évvel ezelőtt örököltem nyolcezer forintot. Négy hónappal ezelőtt nyertem a lottón ötezret, két hónapja találtam az utcán egy pénztárcát kilencszáz forinttal, egy hete pedig kaptam négyszáz forint prémiumot.

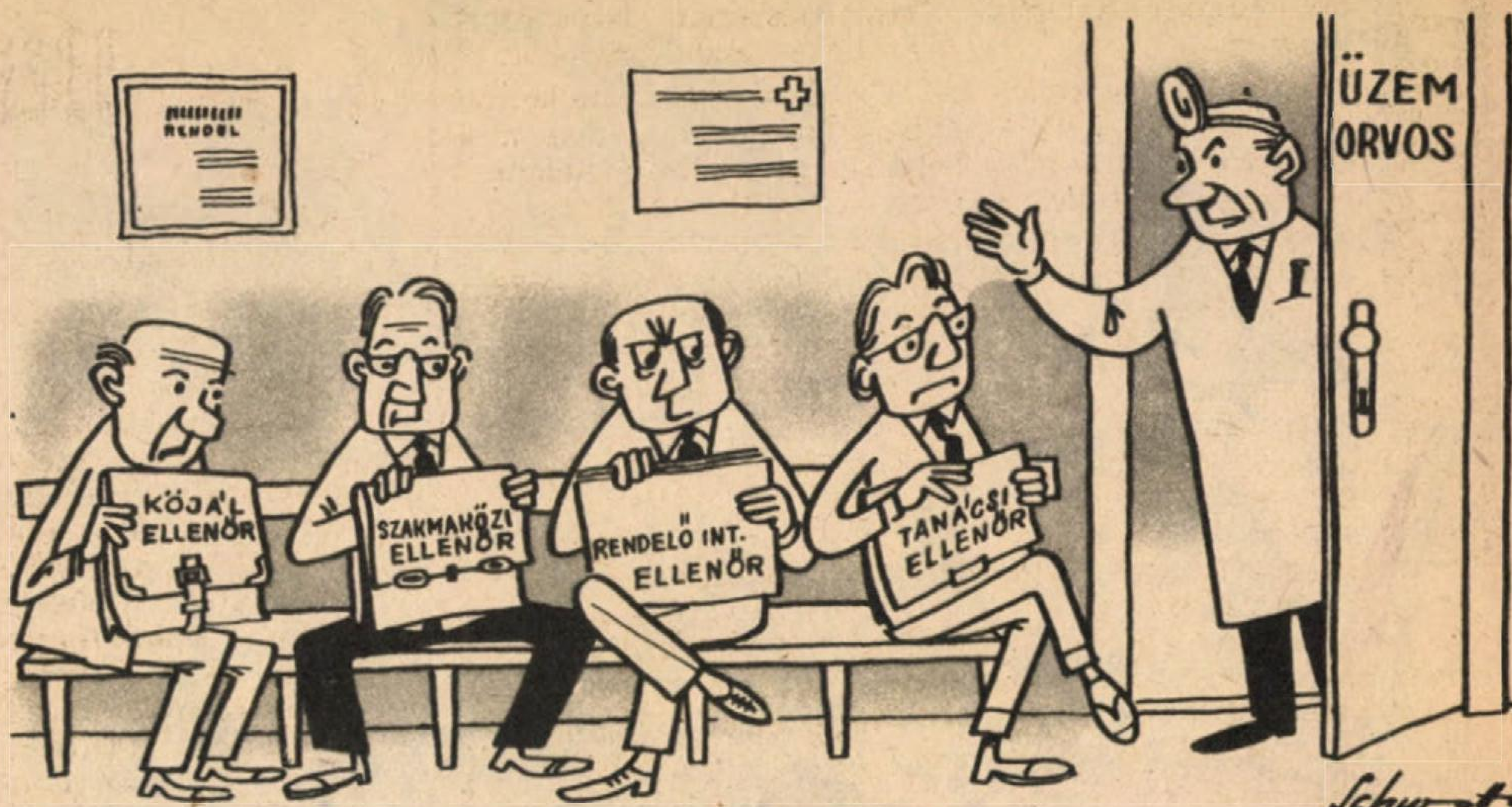
– Na és?

– Na és azóta, mintha elvágták volna.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Üzemorvosnál

Schwott Lajos rajza:

– Kérem a következőt!

Hogy múlik az idő!

Az Élet és Tudomány, Ybl Miklósra emlékezvén, felsorolja a nagy építész néhány jeles alkotását, többek között a margitszigeti Margitfürdőt. A fürdő fényképét is közli, azzal a megállapítással, hogy „most romos és lebontásra ítélt".

Népszerű tudományos hetilapunk hírszolgálata nem mondható valami túlságosan frissnek. A Margit-fürdő lebontási ítéletét ugyanis már két évvel ezelőtt végrehajtották.

Van is benne, nincs is...

Az Esti Hírlapban szénhidrát mentes diabetikus kenyérről olvastunk, melynek szénhidrát tartalma csak 25 százalék. Reméljük, hogy az élelmiszeripar ennek mintájára nem tervez a presszókat látogató fiatalkorúak és ittasok részére olyan alkoholmentes szörpöket, melyek huszonöt százalék szeszt tartalmaznak.

Arafura ritkaság

Egy japán halászhajó 25 *karátos* igazgyöngyöt halászott ki az Arafura tengeren, a gyöngy akkora, mint egy *körte*, száz évben ha egyszer sikerül ilyen zsákmányra szert tenni – írta az Esti Hírlap. A 25 karátos, tehát öt gramm súlyú gyöngy tulajdonképpen nem is olyan ritkaság, amikor akadtak már szép számmal 100 karáton felüliekre is. Inkább a féldekás körte a ritkaság, melyből nem kevesebb, mint 200 megy egy kilóra. Csak nem tranzisztoros?

Állati dolog

A Népszava joggal nehezményezte, hogy egy budai lakás szobájában 200 tengeri patkányt szaporítanak. Vén tengeri medvékről és általuk megvetéssel emlegetett szárazföldi patkányokról már olvastunk a kalandregényekben, de tengeri patkányról még az öreg Brehm sem tud, bár ő profi az ilyen kérdésekben. Úgy hisszük nem tengeri patkányról, hanem tengeri malacról van szó, ami nem döntő különbség, hiszen az is állat...

Dr. Árgus

EZT FEJTETTÜK!

Válaszol az olvasó

A Tükör „Hófehérke kérdez – az olvasó válaszol" című keresztrejtvényének leghosszabb sora a függőleges 8-as számozású. Definíciója a következő: „Így kezdte kérdését a mesében Hófehérke." A megfejtés pedig:

„Tükröm, tükröm; mondd meg nékem."

Most hadd válaszoljon az olvasó: még felnőtt fejjel is emlékezünk, hogy ezt a kérdést nem Hófehérke intézte a tükörhöz, hanem a gonosz királyné, aki aztán éppen azért tört a szegény Hófehérke életére, mert a tükör a törpék kedvencét szebbnek nyilvánította, mint a királynét...

Veszélyben a sertéstenyészet

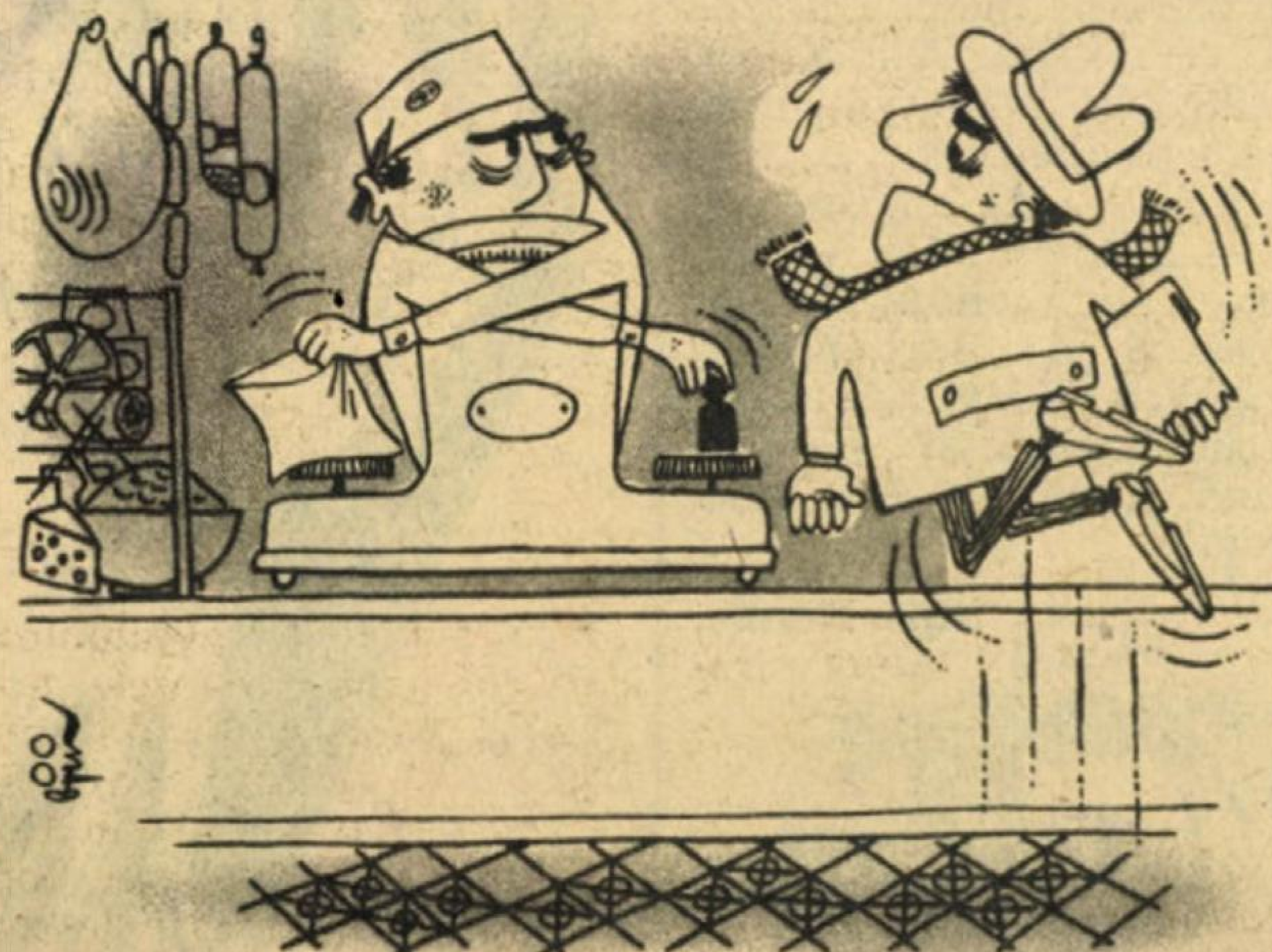
Irodalmi hetilapunk „Régi tisztek – régi bakák" című keresztrejtvényében a 45-ös függőleges sor definíciója: Tenyészsertés.

Megfejtettük, s ez jött ki: ártány!...

No, jól nézne ki a világ sertéstenyészete, ha ilyen tenyészsertésekre bíznák az utánpótlást. Az ártány ugyanis – mint az Új Magyar Lexikonban is olvasható – „fiatalon kiherélt sertés".

(p—s)

Pontos mérés

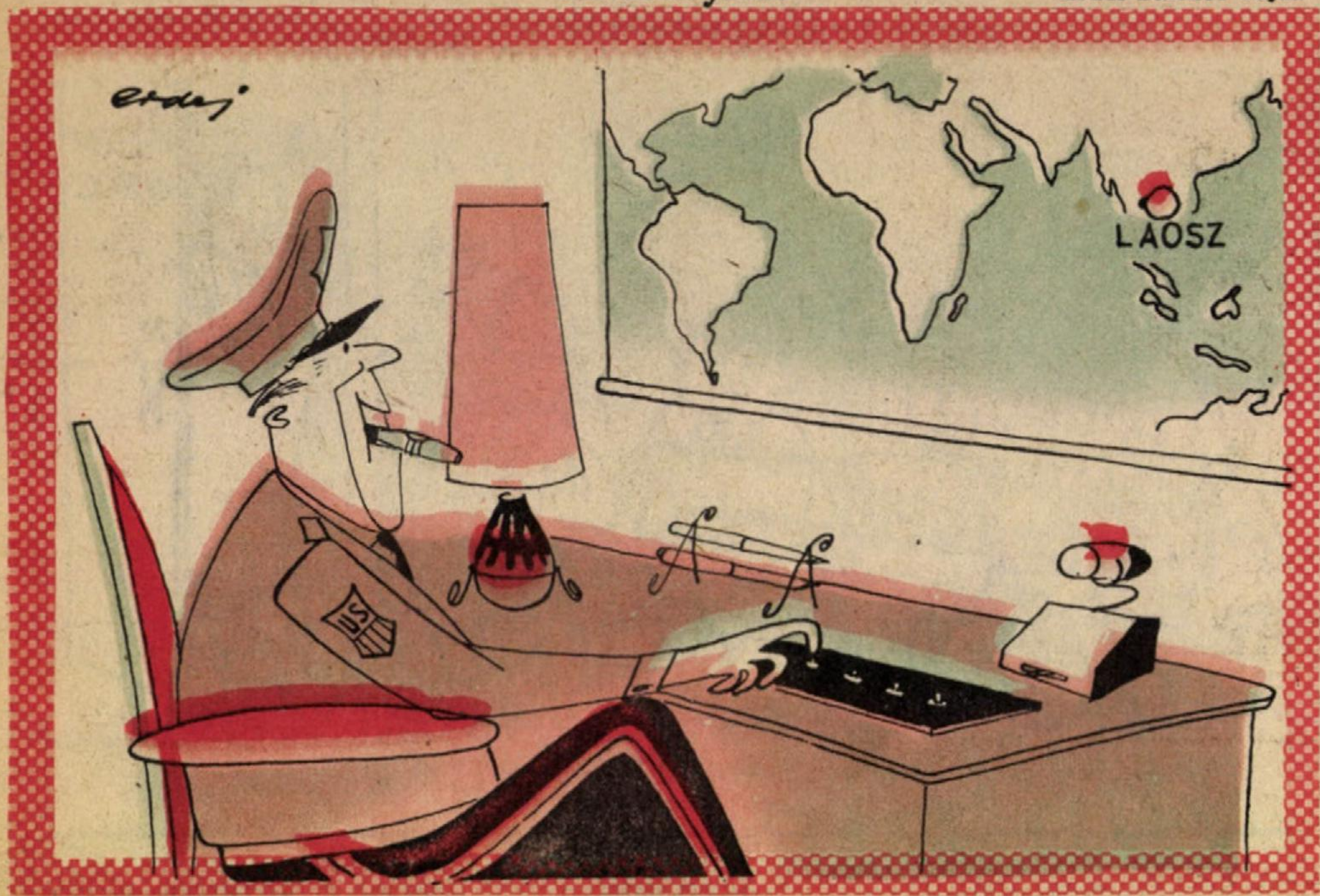
Kultúra és életszínvonal

– A kövérek a hivatásos színészek...

Távirányítás

Erdei Sándor rajza

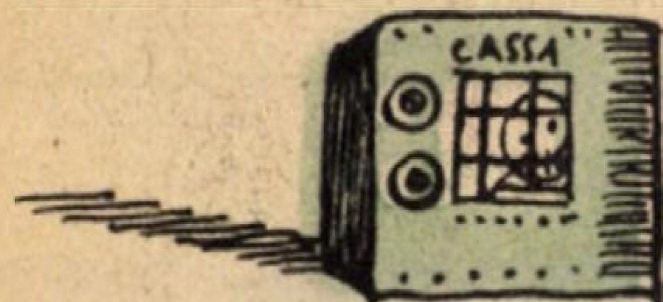

A legjobb kereset

Megkérdeztem ismerőseimet, mennyit tudnak félretenni egy év alatt. Volt, aki azt mondta: semmit, volt, aki párezer forintot. A nagystílű szélhámos százezer forintot csalt ki áldozataitól, s ül érte egy évet és tíz hónapot. Tehetségét mintegy havi négyezerötszázra becsüli a bíróság.

Sérelem

Nagybátyám pék. Könnyűipari dolgozó. Viszi a nyolcvankilós zsákokat mert olyan üzemben dolgozik, ahol még zsákolni, dagasztani kell. Kiönti a lisztet, gyöngyözik homlokán a verejték. Aztán rámnéz méltatlankodva: — És még erre mondják, hogy egy könnyű ipar!

Szavak

Vidéken vitában azt mondja végül az egyik funkcionárius: — Ne haragudjon, ha megkérdem: elvtárs az elvtárs?

Tapsok

Irodalmi esten föláll az első hozzászóló, fürge kicsi ember és maró gúnnyal csepülni kezdi az egyik írót, hogy az miket írt a személyi kultusz évei alatt. Idéz is. Körül az arcok gúnyosan vigyorognak: na persze, az írók!

Az előadó így kezdi a választ: — Tisztelt hallgatóim, önök mindnyájan felnőtt emberek, felelős emberek. Tartsa föl a kezét az, aki a személyi kultusz évei alatt egyetlenegyszer sem tapsolt ütemesen és nem kiáltotta: éljen patata, éljen patata!

Egyetlen kéz se emelkedik föl. A fölszólalóé sem. — Látja uram — fordul feléje az előadó — Ön az imént szavakat idézett. Idézzük néha a tapsokat is.

Írók

Vettem két dugót. Ára harmincöt, vagy harminchat fillér. Az eladó nehézkes betűkkel kezdi írni a cikkszámot, az árat, a dátumot, csak éppen azt nem, hogy ki vette a dugót, milyen célra és mennyi a személyazonossági száma. Ír, ír indigóval. Mögöttem már türelmetlenkednek a sorbanállók. — Ki olvassa azt el? — kérdem tőle. — Az ellenőr! — mondja fölpillantva. S a sorbanállók morgására mély humanizmussal hozzáteszi: — Valamiből annak is élni kell, kérem!

Sipos Gyula

Egy hajdani csasztuska-brigád — ma

Középkor

– Még szerencse, szép lovag, hogy van nálam csavarhúzó . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HA REKLAMÁLSZ, FIZESS!

Március 7-én a Damjanich utca 58-ban működő 76-os postahivatalban utánvéttel három csomagot adtam fel Békéscsabára. A címzett levélben értesített, hogy a küldeményt március 11-én át-

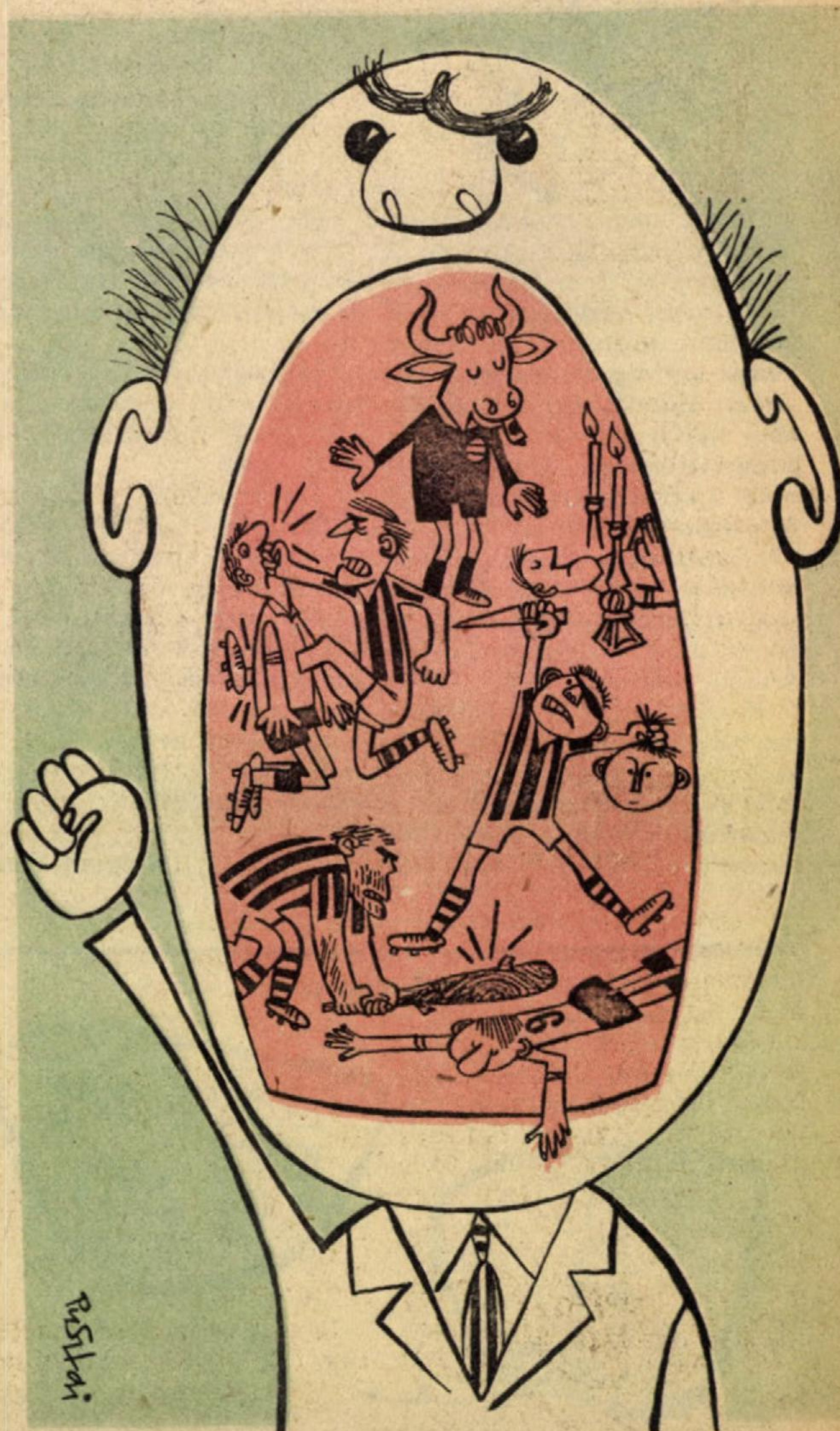

vette és hogy az ottani posta még aznap visszautalt a részemre 2600 forint utánvétel-összeget. Most jön a bürokrácia! Miután hetekig vártam a pénzemre, amely hetekig nem jött, elmentem a 76-os postahivatalba és reklamáltam. Igen ám, de ez nem ment olyan egyszerűen! Először is befizettettek velem 6 forintot, mert érdeklődtem a pénzem után. Hogy a 6 forintért felvett panasz milyen utat járt be, azt nem tudom. Mint ahogy azt sem tudom még ma sem, hogy merre kalandozik az én 2600 forintom. (A feladóvevény száma 895121.) Érdekes, a postának ilyen hosszú ideig nem tűnt fel, hogy egy ilyen tekintélyes összeg elbitangolt, ki tudja, merre, és ki tudja, hol! . . . Sőt, amikor én meg mertem kérdezni a hollétét, engem büntettek meg 6 forintra! . . .

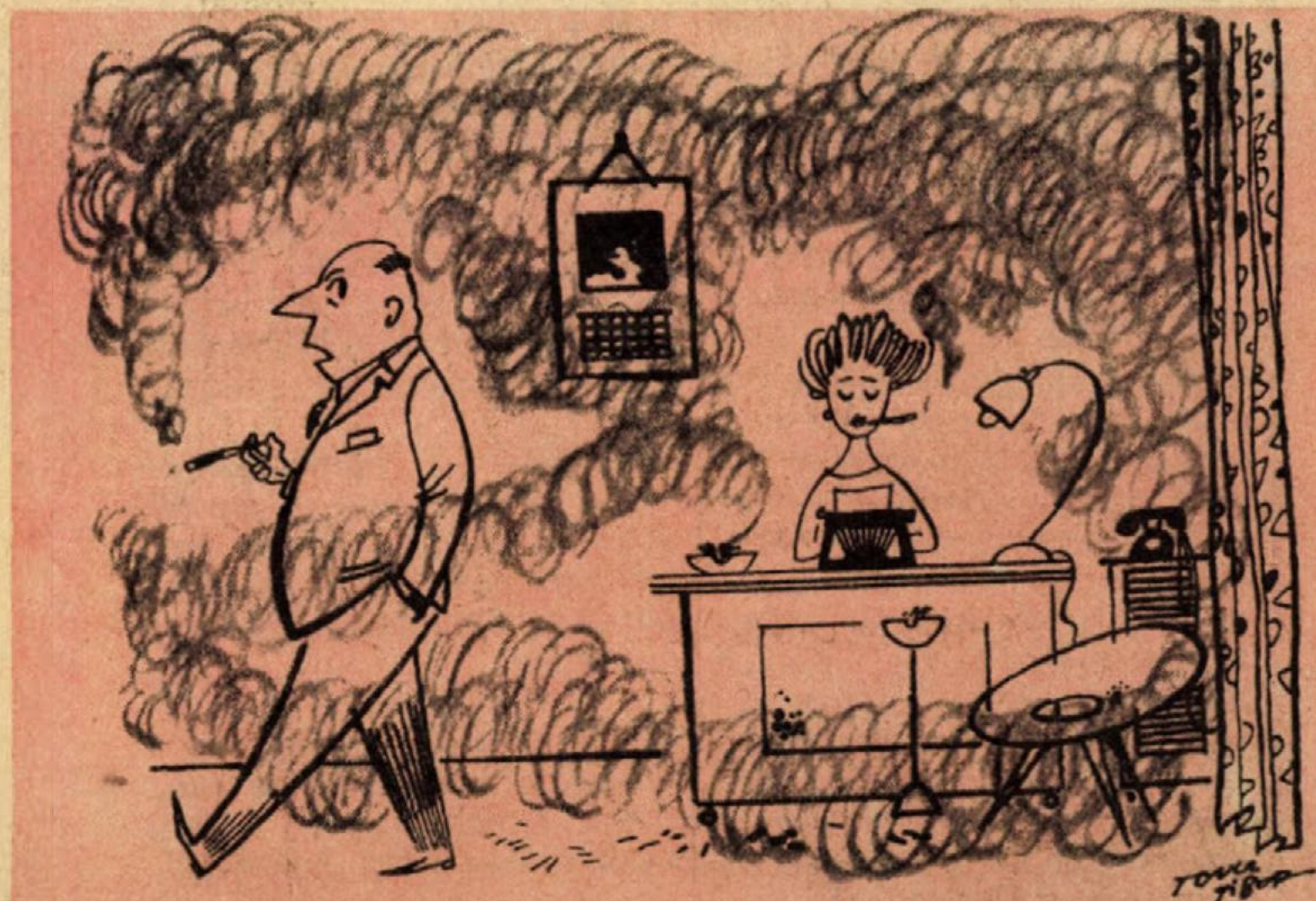
Lantos Lipót
VI., Dessewffy u. 47.

Szurkoló

Pusztai Pál rajza

Orvosi rovat

– Diktálok, kartársnő! Cím: A dohányzás ártalmáról . . .

Miért nincs nekem autóm?

Bevallom férfiasan, nagyon vágyom egy autóra. Irigykedve nézem az utcákon guruló skatulyákat, hogy suhannak, hogy berregnek, hogy fordulnak...

Jaj, édes istenem, milyen jó is lehet az...! Az ember csak beül, megnyom egy gombot, azután billegteti a pedálokat, forgatja a kormánykereket és már indul, már megy, már ott is van... És nem kell tülekedni, tolakodni, várakozni.

Nyáron gondol egyet és legurul a Balatonhoz, tavasszal, ősszel fölgurul a hegyekre és ott áll meg, ahol akar. Kiszáll, beszáll... Hej, csudajó dolog az autó!

Mondom, olyan nagy bennem a vágy, hogy megvallom, két év óta már megvontam magamtól mindent. Nem iszom, nem dohányzom, nem feketézem, hanem fillért fillérre rakok, s a forintokat a takarékba viszem. Kis rózsaszín könyvemben gyarapodnak a tételek, különösen, hogy a nyereségrészesedés és a prémium is mind oda kerül, de hiánytalanul.

Fél évvel ezelőtt egybe is sikeredett huszonöt ezer forint. Ekkor azt mondta nekem a barátom, Sipcsák, aki autószerelő, hogy tud ő egy használt Skodát tizennyolcezerért, azt meggenerálozza nekem ötért, hogy jobb lesz, mint az új.

Megnéztem a kocsit, nagyon tetszett – úgy pofára. Gondoltam, alszom rá egyet. De már lefekvés előtt elhatároztam, megveszem, meg én.

Másnap reggel avval indultam munkába, hogy ebédidő alatt közlöm az elhatározásomat Sipcsákkal. Mámorosan lépkedtem a tavaszban, s ekkor a trafik előtt elkapott az ördög. A fülemhez hajolt, s ezt súgta: „Öregem, nem kell már spórolnod, gyújts rá egy Symphoniára”.

A kárhozat azon nyomban bevitt a trafikba, ahol vettem egy csomag cigarettát. Mikor fizettem, megszólalt a trafikosnő:

– Nem parancsol lottószelvényt?

Rövid habozás után vettem két szelvényt (hiszen nem kell többé spórolnom) és kitöltöttem.

A lottó-láda előtt találkoztam Bohák barátommal, akinek elmeséltem, hogy autótulajdonos leszek.

– Marhaság, használt kocsit venni – oktatott ki –, avval mindig baj van. Inkább rakosgasd még a pénzed, vagy várj péntekig.

– Péntekig? – csodálkoztam rá. – Miért épp péntekig?

– Akkor húzzák a lottót. Mindenkit érhet baleset – mosolygott.

Ebédidő alatt becsületből fölkerestem Sipcsákot és közöltem vele, hogy majd pénteken közlöm végleges válaszom a Skodára vonatkozóan.

Két találatom volt. Kezdetnek nagyszerű! És Bohák fölvilágosított, hogy a tárgysorsjátékon nyerhetek vadonatúj kocsit. Tehát újabb haladékot kértem Sipcsáktól.

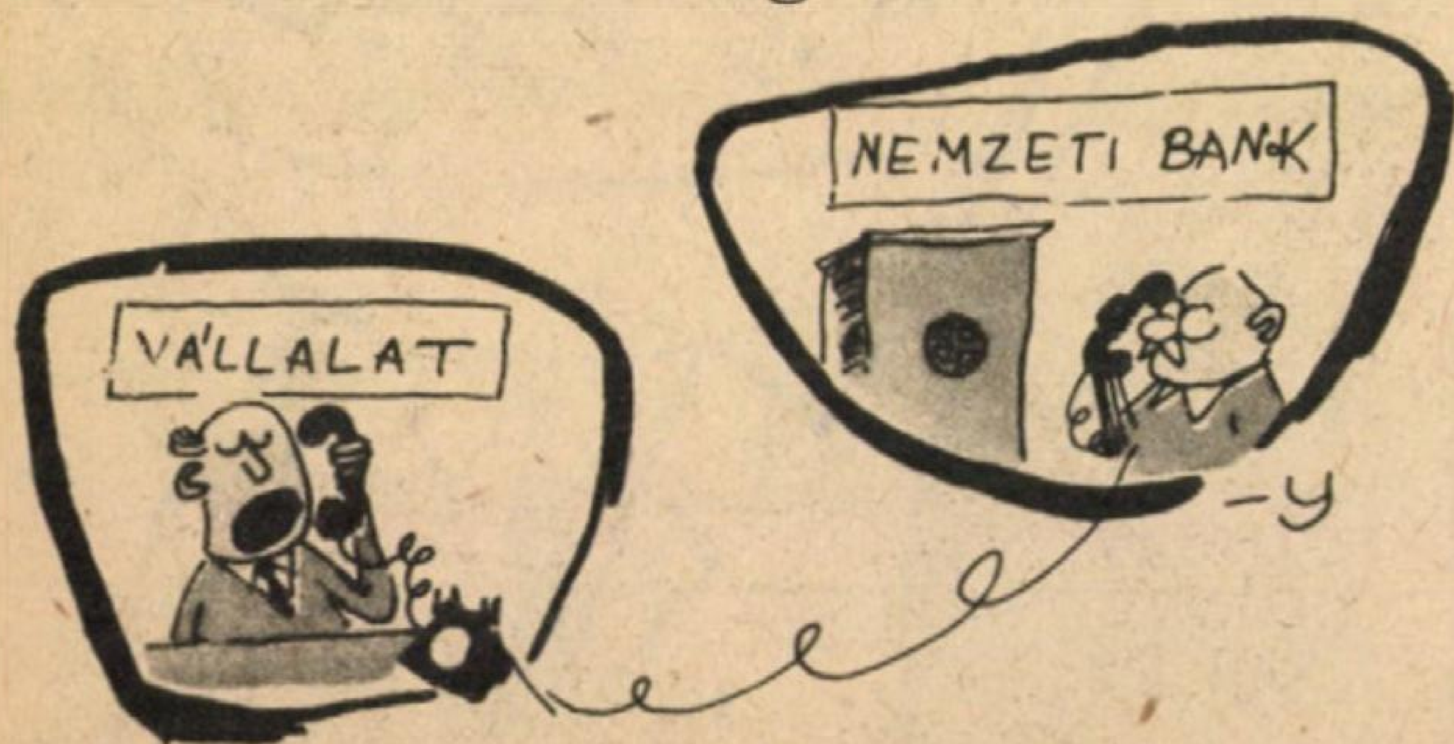
Mit csürjem-csavarjam, azóta szorgalmasan lottózom, cigarettázom, feketézem és azt az egy-két fröccsöt sem vonom meg magamtól.

És továbbra is irigykedve nézem a guruló skatulyákat és reménykedve a pénteki lottóhúzás eredményét.

Telnek-múlnak a hónapok. Előbb-utóbb csak lesz legalább egy négyes találatom, vagy kihúzzák a tárgysorsjátékon a számomat, vagy a huszonötezer forintom tartós kamataival annyira meggyarapodik, hogy vehetek egy vadonatúj kocsit. Mert ugye a használttal, avval csak baj van még akkor is, ha Sipcsák generálozza személyesen.

Sólyom László

Hó vége

– Öregem, van egy milliód elsejéig?

BALSZERENCSE

Felnyalábboltam jegyzeteimet, a szemléltető ábrákat, és súlyos pillantásomat lassan végig hordoztam a jelenlevőkön.

– Ez tehát első, nagyszabású kísérletünk – mondottam –, hogy átvegyük a művelt Nyugat legfejlettebb munkamódszereit, és a mi szakmánkban is a világszínvonalra emeljük a technológiát. A londoni postavonatos, a milánói ékszeres kollégák példái lebegjenek előttünk.

– Amint látták – folytattam –, a művelet-terv a legapróbb részletekre is kiterjed, minden eshetőséggel számol. Az akció pontosan egy óra múlva, kilenc tizenötkor indul. Egyeztessék az időt. A rablásnak másfél perc alatt kell befejeződnie. Ezen áll, vagy bukik minden. Hibázniok nem szabad! Köszönöm, csak ezt akartam mondani. s most munkára, uraim!

*

Röviddel a kijelölt időpont előtt elfoglaltam megfigyelő állásomat. A szálloda bejáratával szemben, az úttest túlsó oldalán egy hirdető oszlop árnyékában húzódtam meg. Kezemben egy átlyuggatott Népsport. Majd ezt tartom a szemem elé, hogy mögüle feltűnés nélkül nézelődhessek.

A villanyóra mutatója kis ugrásokkal, de feltartóztathatatlanul haladt előre...

Közelgett a tett időpontja...

Most...

A sötét mellékutcából valósággal előrobbant a két hatalmas Trabant-kombi. Merész kanyarral futottak fel a járdára, és torlaszolták el a járdát az Ezüst Kavics Nagyszálló bejárata előtt. A motorokat nem állították le, dübörögve jártak tovább... A sofőrök előre hajolva, moccanás nélkül markolták a kormánykereket... Háromhárom fekete álarcos utas szökkent ki a kocsikból. Ketten a levegőbe puffogtatva, a járókelőket riasztották el a környékről, a harmadik felkúszott a falra, és elvágta a telefon ólom kábeljét. A többiek pedig – lövésre készen tartott pisztollyal – berohantak a szálló előcsarnokába.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Eddig minden úgy ment, mint a karikacsapás. Embereim pompásan dolgoznak, szigorúan az előírások szerint. Nem történt egy felesleges mozdulat, nem hangzott el egyetlen hiábavaló szó sem.

Stopperórámra pillantok. Indító gombját akkor nyomtam le, amikor Csimbi, Behemót és Patkány, akikre ma este a munka dandárja hárul, belépett az épület üvegajtaján... húsz másodperc, most értek fel az első emeletre, a fejedelmi lakosztályhoz. A zárt ajtó nem akadály Behemót vállai előtt... negyven másodperc, ő és Csimbi a folyosón őrködnek, a hálószobában Patkány most hasítja fel a hazánkba látogató gasraputrii maharadzsa kettősfenekű sport-szatyrát... hatvan másodperc, már zsebében is az egymillió dolláros diadém... egy perc húsz másodperc, már vágtatnak is lefelé a lépcsőkön... most... most kell kiérniük!

És valóban, ebben a szent minutumban ugrottak ki mindhárman az ajtón! A zseniális terv tehát mintaszerűen valósult meg! Holnap

első oldalon ír rólunk a világsajtó! Micsoda dicsőség! Az anyagiakról nem is szólva! Különleges italok, egzotikus ételek, ragyogó nők, Ibusz társasutazások!

De mi az?! Embereim a művelet befejeztével nem ugranak be a kocsikba, és nem távoznak a rejtekhelyre, hanem izgatottan csoportosulnak. Felháborító fegyelmezetlenség!

Megfeledkezve a kötelező óvatosságról, dühösen robbanok közéjük.

– Miért nem méltóztatnak betartani az utasításaimat? Valami differencia adódott netán?

Csimbi rámnéz, elkeseredetten földhöz vágja fegyverét, letépi álarcát. Sebhelyes, borostás képe könnyben ázik, vállai rázkódnak a zokogástól.

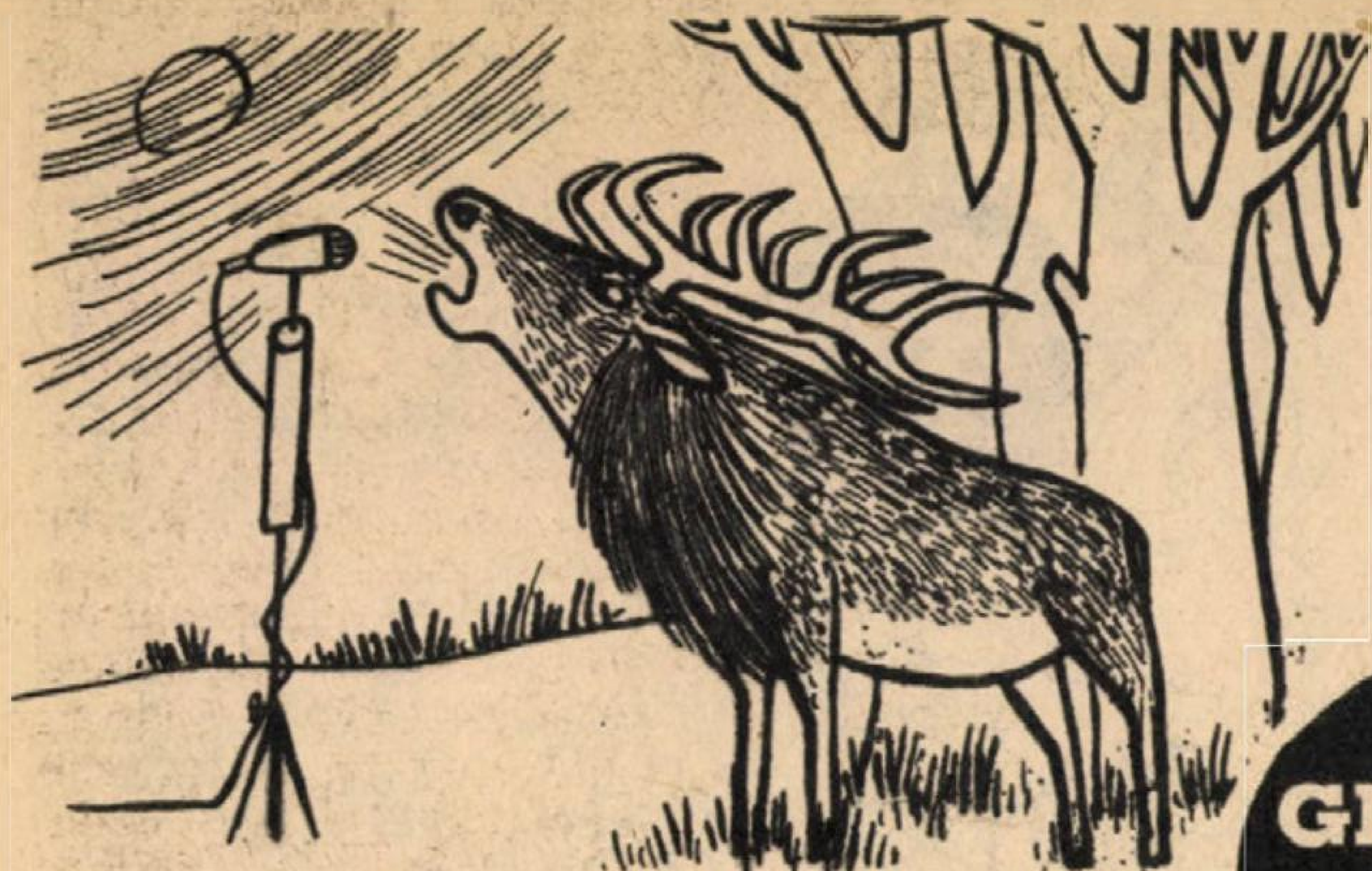
– Fuccs a diadémnak – mondta szipogva –, mire felértünk, a maharadzsát már teljesen kifosztották. Turbánban, úszónadrágban üldögélt a padlón.

– Kik előzhettek meg? – csikorgattam a fogamat.

– Kik? – nézett rám meglepődve Behemót. – Hát a maharadzsa pesti rokonai!

K. A.

SZARVASBŐGÉS

ÁRVÍZ-KÉSZÜLTSÉGBEN

A GEMENCI ERDŐBEN

„A gemenci erdő – írja a lexikon – állami vadvédelmi terület... Vadjai az őz, a szarvas, a vaddisznó."

Mi, a tanulmányútunk során csak egyetlenegy élő vadat láttunk. Azt sem Gemencen, hanem még Érd határában. Egy tapsifüles szaladt át az úton a kocsink előtt.

Miként lehetséges, hogy ebben a nagyhírű vadgazdaságban, ahol csak szarvasból vagy kétezer tartózkodik, mi eggyel sem találkoztunk?

HAZAVISZIK A VILÁGREKORD AGANCSOT

A magyarázat egyszerű. A vaddisznó, a szarvas, az őz nappal szundikál, és csak este, meg hajnalban lehet randevúzni velük. Mi viszont kifejezetten nappali riporterek vagyunk.

Ha a személyes összejövetel ezúttal el is maradt, néhány apró történetet mégiscsak sikerült ceruzavégre kapnunk.

* *

A vadgazdaság vezetője nemrégen kilenctagú külföldi vadász csoportot helyezett el a lesállásokban. Kiadta az utasítást, hogy hajtsanak fel nekik vaddisznókat, ő maga pedig visszament az irodájába. Közben számolgatta a lövéseket. Harminchatszor csattant fel a puskadörej. A lövések számát, régi szokása szerint, elosztotta néggyel és ennek alapján kilencre becsülte a lelőtt vaddisznók számát. De bizony ezek a puskások kocább vadászok voltak az átlagnál, és zsákmány nélkül tértek haza. Minden golyó mellé ment. Nemhogy kilencet, egyet sem lőttek. Lógó orral jártak-keltek egész nap.

Másnap aztán a fővadász is kivonult velük. Tizenhat vaddisznó került terítékre, ebből tizenhármat ő lőtt le. Csodák csodája, mikor aztán a vadásztanyán ki-ki felírta a listára, hogy hány vaddisznót küldött a másvilágra, oly szépen elgazdálkodtak a tizenhattal, hogy a fővadásznak egy sem jutott.

* *

Míg libasorban bandukoltunk a cserkelő utakon, vadász kísérőnk sok érdekeset mesélt a vadak életéről. Elmondotta például,

KEZDŐ VADÁSZ RÉMLÁTOMÁSA

hogy a vaddisznók egymás közti nézeteltéréseiket sokkal békésebben intézik el, mint a szarvasbikák. Összevész két kan, püfölik egymást néhány percig, aztán abbahagyják a verekedést, és – mintha mi sem történt volna – békésen legelésznek egymás mellett. Nem így a szarvasbikák. Ott az egyik vagy elmenekül, vagy elpusztul. Volt rá eset, hogy mind a kettő ott maradt a küzdőtéren.

Ilyenformán a békés vadkant példaképül állíthatjuk a szarvasbika elé.

Ha meg tudjuk fogni!

Hegedűs—Kürti—Várnai riportja

KOCAVADÁSZ

DÍSZVENDÉG

Tandíj

– Fél méterrel kevesebbet vágott le!
– Nem baj, tessék elnézőnek lenni, tanul a fiatalság!

Óegyiptomi sztriptíz

Változatok egy témára

Egy gazdag ember valahol Nyugaton minden pénzét csokoládé automatába fektette, mert ez látszott a legjobb üzletnek.

Keresett egy nyugati várost, ahol még nem voltak automaták. Felállította az automatákat, olcsó csokoládét, cukorkát rakott beléjük, azután magukra hagyta a masinákat – végezzék csak a maguk dolgát.

A város lakói azonban módfelett fukarok voltak, sajnálták a pénzt az automatáktól. Pénz helyett gombokat dobáltak bele. A huncut gyerekek nadrággombot, a felnőttek kabát, meg felöltőgombot. Az asszonyok kosztümgombot.

Amikor a tőkés először kinyitotta az automatákat, volt abban csontgomb, műanyaggomb, színes gomb, fekete gomb, díszgomb, sima gomb, csak pénz nem volt benne egy cent sem.

A tőkés megcsóválta fejét, becsukta az automatákat és elment abban a reményben, hogy lesz ez még másképp is.

Tévedett. Másodszor is, meg harmadszor is, meg századszor is ugyanaz volt a helyzet. Nem dobtak bizony a gépekbe egy árva fityinget sem. Csak a gombokkal próbáltak szórakozni.

A tőkés csakhamar tönkrement.

Elkeseredetten fordult tanácsért egy üzemszervezőhöz és az adott is neki egy jó tippet.

A tőkés felpakolta hajóra összes automatáit és elhozta Magyarországra. Engedélyt kapott rá, hogy felállítsa a készülékeket.

Az első alkalommal ugyanazt tapasztalta, mint odakint. Pénz alig volt az automatában. Gomb annál több. Második, harmadik, századik alkalommal is csak így állt a helyzet.

Tőkésünk azonban most már nem keseredett el. Mosoly suhant végig arcán. Emberek jöttek zsákokkal a gombokért és a tőkés egész éjjel szortírozta a zsákmányt. Időnként mohón dörzsölte a kezét. Oka volt rá: akkor már tudta, hogy ebben az országban némelyik gomb 6–8–10–15 forintot ér, de a legegyszerűbb is többet, mint egy pénzdarab.

A tőkés visszanyerte életkedvét és szép lassan meggazdagodott.

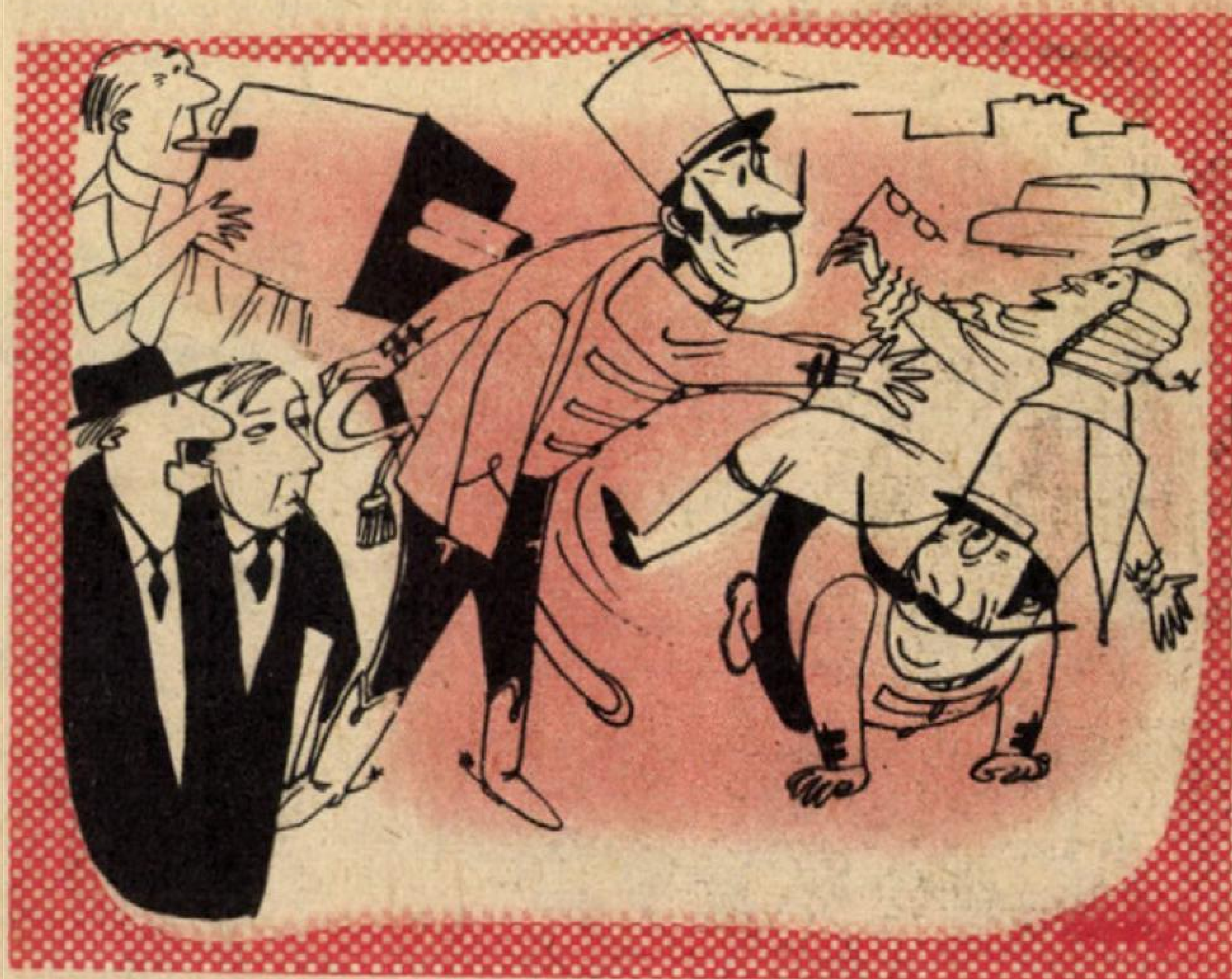
Novobáczky Sándor

Filmkritikánk

Erdei Sándor rajzai

Ágy-jelenet nélkül nincs realista film...

– Micsoda gyermeteg tréfa ez?!
– Kalandfilm készül a tévének. Ez lesz a legizgalmasabb jelenet...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.2429 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504